

~~7. hoort slaap als bij een vereniging een lokaal, bij een student literatuur~~

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

Ik steek mijn neus waar ik wil

DOOR ANTOON VAN RYCKEGHEM

Mijn reukorgaan is niet het allerbeste. Als het van **Darwin** zou afhangen, had ik dit nooit zitten schrijven. Wanneer mijn moeder of vader vraagt of het eten lekker ruikt, moet ik hen vaak teleurstellen. Als ik dan eens iets ruik, borrelt de vreugde op. Het is een hemels moment.

Toch zijn er periodes waarop mijn reukzin het voor mijn part volledig mag be-geven. Zoals bijvoorbeeld op een festival-toilet, of tijdens de eerste weken van het academiejaar.

Ergens midden vorige week werd ik aangesproken door iemand die ik al van binnen in het studentenrestaurant rook. Het was een schacht die post had gevat aan de in- en uitgang van een plaats waar mensen eten. Zijn doel? €300 verzamelen. Waren de brokken etensresten in zijn haar elk een euro waard, had hij dat bedrag maar uit zijn haar te vissen.

Je kon van zijn gezicht aflezen dat hij zich diep schaamde. Niet het soort schaamte na een ongepast darmwindje, neen. Wel de diepe variant die huist in de achterkamers van de ogen en alle gevoelens overheerst.

Die lijdensweg staat de komende maanden nog talloze studenten te wachten. Ik snap het, we willen allemaal ergens bijhoren. Het is eigen aan de mensheid. Op zich niets verontrustend, ware het niet dat velen zich tot op het bot laten vernederen om toch maar tot de groep toegelaten te worden.

Gebukt onder de macht van oudere leden, onder sociale druk en vaak ook onder invloed van alcohol doen studenten zaken die ze zichzelf vooraf nooit zullen doen.

Natuurlijk zegt de meerderheid achteraf dat het een onvergetelijke ervaring was en ze het zo opnieuw zouden doen. Ze kunnen ook niet anders, het omgekeerde betekent immers sociale zelfmoord.

Beste studenten, besef dat je altijd het recht hebt om iets niet te doen. Wees je ervan bewust dat de keuzes die je op zo'n momenten maakt, beïnvloed worden door allerlei soorten van sociale druk.

Een studentendoop voltooien mag dan als dapper beschouwd worden, opkomen voor jezelf en anderen tijdens het dopen spant wat moed betreft de kroon.



“
Velen laten zich
tot op het bot
vernederen om
toch maar tot de
groep toegelaten
te worden

COLOFON

Oplage

4000 exemplaren op papier, gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever

Antoon Van Ryckeghem
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Graphius
Eekhoutdriesstraat 67
9041 Gent

Hoofredacteur

Antoon Van Ryckeghem

Cover

Thomas De Paepe

Coördinator

Ella Roose

Chef Reclame & PR

Mingtje Wang

Chef Lay-out

Thomas De Paepe

Chef Eindredactie

Dries Blontrock

Chef Cultuur

Elise Maes

Chef Wetenschap

Hanne Thiessen

Chef IT

Jij?

Redacteurs

Antoon 'Schaakspel' Van Ryckeghem, Collin 'Banana Express' Cardon, Daan 'Lach je Rijk' Van Cauwenberge, David 'Uno' Michiels, Dries 'Ganzenbord' Van den Eynden, Dries 'Woordzoeker' Blontrock, Ella 'Scrabble' Roose, Jan Emiel 'Risk' Cordeels, Judith 'Cluedo' Lambert, Nathan 'Levensweg' Laroy, Nathan 'Poker' Pelgrims, Sixtine 'Pictionary' Bérard, Thomas 'Stratego' De Paepe

Medewerkers

Aaron 'Trivial Pursuit' Vranken, Ayala 'Domino' Istaas, Emma 'Levensweg' Moerman, Jasper 'Zeeslag' De Wit, Marjan 'Vier op een Rij' Suffys, Pieter 'Carcassonne' Beirens, Wouter 'Russian Roulette' Anthéunis

Illustraties

Daan Van Cauwenberge, Daphne 'Trail by Trolley' Lox, Vincence 'Halli Galli' De Gols

Foto's

David Michiels, Elise 'Solitaire', want ik haat gezelschapspellen' Maes, Hanne Thiessen, Jasper 'Rummicub' De Smedt, Luka 'Monopoly' Van der Cruysen, Maya 'Jenga' Vandegehuchte, Nathan Laroy, Roselien 'Oxo' Van Gucht, Thomas De Paepe, Vincence De Gols, Vincent 'Doolhof' Peeters

Eindredactie

Antoon Van Ryckeghem, Ayala Istaas, Collin Cardon, Daan Van Cauwenberge, Daphne Lox, David Michiels, Dries Blontrock, Dries Van Den Eynden, Elise Maes, Ella Roose, Flo 'Zenuwen' Tomlinson, Hanne 'Cards Against Humanity' Thiessen, Jan Emiel Cordeels, Judith Lambert, Keanu 'Galje' Colpaert, Kobe 'Jungle Speed' Serroyen, Louise 'Mikado' Roussel, Maja 'Twister' Minnaert, Mingtje 'Dokter Bibber' Wang, Nathan Laroy, Pieter Beirens, Pieter-Jan 'Mens-erger-je-niet' Frees, Pieter-Jan 'Weerwolven' Schepens, Thomas De Paepe, Timme 'Bedriegers Bedrogen' Craeye, Vincence De Gols



Onderwijs

Kort & Alma Maters Kroost 4

Prof Préféré(e) 5

Politieke studentenverenigingen 6

The Schamper Times 9

Te weinig lokalen 10

Best of... tweedehandskledingzaken 12

Column: Gooien met stenen 15

Bicky: Een geslaagde campagne? 16



een canvas. 20

Wetenschap

Wetenschapskort 19

Slaaptekort want ik slaap te kort 22

Schamperlab: Flat Earth buigt niet 24

't Is allemaal de schuld van de vreemdelingen! 26

Eigen onderzoek eerst 28



Cultuur

Cultuuragenda 29

Relevantie van cartoons 30

Recensie: Ironie, maar dan ironisch 33

Cartoonist Lectr 34

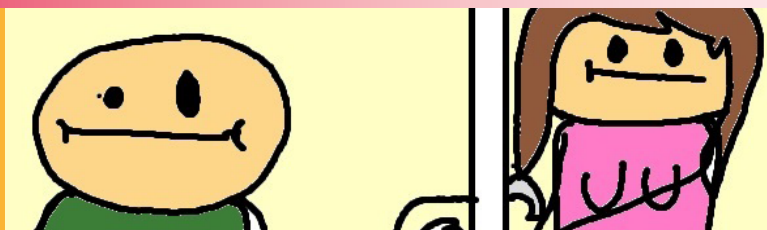
Biografietje: Gorilla(s) in musea 37



Satire

De Liegende Samson 38

Strip & Liegende Kampioen 39



Het is zondagnacht en wie nog wakker is, richt zijn blik naar de hemel. Daar vliegt immers, rakelings langs het belfort van Gent, het mythische paard Pegasus. Met zijn zwierige manen en ritmische hoefgetrappel laat het studenten dromen van de wilde feesten en ander vertier dat hen te wachten staat bij de start van een nieuwe week. 's Anderendaags worden Aurelie en Andreas geïnspireerd wakker en hun agenda's vullen zich met studentikoze activiteiten. Aurelie is ambitieus: eerst 's avonds eens joggen (**LoOpAK, Oosterse Afrikaanse Kring, 21/10**), vervolgens die Linux-software laten installeren (**Linux Install Party, Zeus Werkgroep Informatica, 21/10**) en erna naar de **cocktailavond van Hermes (21/10)** om een lief te zoeken. Ondertussen heeft de magie van zondagnacht ook Andreas uiterst ondernemend gemaakt. Hij gaat naar de buitencinema (**Vlaamse Psychologische en Pedagogische Kring, 22/10**) en hoopt daar de ware te ontmoeten onder de sterrenhemel. Hij vangt bot, maar realiseert zich tevens: "Aan een goed visser ontglipt wel eens een aal", en met hernieuwde moed verdiept hij zich verder in het firmament op de sterrenavond op campus Sterre (**Vereniging Voor Natuurkunde, Sterrenkijkavond "De toekomst van de zonnefysica",**

22/10). Doorheen de week drinken onze twee helden alcoholische dranken van allerhande allooi: champagne (**Cava- en Champagne-avond, HSC De Dijlebrassers, 22/10**), rood kasteelbier (**La Vie en Rouge, Vlaamse Logopedische en Audiologische Kring, 23/10**), jenever (**Jenevervoetbal, Vlaamse Biomedische Kring, 24/10**) en ongezonde hoeveelheden bier (**Oktoberfest, Dionysus, 24/10**). Het lot is onverbiddelijk en hun paden kruisen geen enkele keer gedurende het bovenstaande drinkgelag. Terwijl Andreas in de Plateau een lezing over de waterproblematiek in Vlaanderen bijwoont (**Climate Talks: Extreme weersfenomenen, Vereniging Voor Natuurkunde, 28/10**) tekent Aurelie dan weer present op een lezing over (a)sociale media in de Blandijn (**Christen Democratische Studenten, 28/10**). Het is pas op de Halloween Party in de Yucca (**Vlaamse Economische Kring, 30/10**) dat ze elkaar ontmoeten en dat Andreas o zo romantisch vraagt om te muilen. Daags nadien worden ze arm in arm gespot op **de filmavond in Home Astrid (31/10)** en wordt door kwatongen beweerd dat er nog eens kinderen van zullen komen. Pegasus hinnikt alvast instemmend.

alma maters kroost

Roselien vertoeft al vijf jaar in de homes van de UGent. "Gedurende de laatste vijf jaar heb ik veel avonturen beleefd. Ik heb toffe mensen leren kennen, vriendschappen gesmeed en nieuwe verhalen verzameld om te vertellen. Er is één verhaal dat het Home-leven voor mij het beste schetst. UGent heeft verschillende homes, en de studio's van Home Bertha worden gezien als de meest asociale van de hoop, maar eigenlijk valt dat best wel mee.

Misschien weet je het nog, maar op 14 oktober 2016 (exact 3 jaar geleden op het moment van het schrijven van dit artikel, *red.*), viel de elektriciteit uit in de regio van het UZ. Ik was net klaar met koken, toen plots alle stroom uitviel en het water koud werd." Na wat telefoontjes en zaklamppret werd het duidelijk dat de stroompanne nog wel even zou duren. De asociaaltjes van Home Bertha kropen uit hun kot en zijn gingen met z'n allen in de gang zitten; met kussens, lichtjes en kaarsjes (ssst, want dat mag eigenlijk niet), snacks en een spel kaarten. De verbroedering in de donkere gangen van Home Bertha maakte van een asociaal kot een thuis in Gent." Drie jaar later is Roselien (de gezelligste) praeses van het Home Konvent en kan men de 'Bertha's' nog maar moeilijk asociaal noemen.

DOOR EMMA MOERMAN



~Prof Préféré(e)~

DOOR DAAN VAN CAUWENBERGE & NATHAN PELGRIMS
FOTO: HILDE CHRISTIAENS

Die ene van historische kritiek, die andere van biomechanica en ook nog dingske van verbintenissenrecht. De UGent barst van de professoren. Wie zijn ze en wat doen ze? Maar vooral: wat drijft hen precies? Een exclusieve kijk in de wereld van onze Prof Préféré.

Marc Boone (63) is professor aan de UGent. Hij is vooral bekend als die ene van historische kritiek, het algemene vak aan de faculteit Letteren en Wijsbegeerte, waar hij tot voor kort decaan was. In zijn bureau in het Ufo deelde hij zijn diepste geheimen.

Welke kwaliteiten apprecieer je in anderen?

“Openheid. Als decaan heb ik natuurlijk een groot aantal situaties meegemaakt waarbij je moet beginnen raden wat de achterliggende strategie is. Dat zijn tot op zekere hoogte leuke spelletjes, maar dat vermoeit ook wel. Ook empathie, zich kunnen inleven in anderen, kan ik enorm appreciëren. Ik heb al meermaals moeten vaststellen dat daar toch nog aan gewerkt kan worden.”

Wat is je meest markante eigenschap?

“Volgens bepaalde studenten is dat mijn neiging om ingewikkelde zinnen te construeren. Of dat al dan niet terecht is, laat ik in het midden. Ik weet dat veel mensen ook vinden dat ik met een ietwat afstandelijke ironische kijk in het leven sta. Dat zit blijkbaar in mij. De meeste mensen rondom mij kunnen daar wel mee leven.”

Wat is je grootste angst?

“Er is nog nooit een generatie geweest die het ooit zo goed heeft gehad als de huidige. Ik ben bang dat onze wereld

en samenleving in het gedrang zouden komen door de milieuproblematiek. Ik heb ook schrik voor de toenemende onverdraagzaamheid en het identiteitsdenken, dat vertaald wordt in ronduitdomme politici. Ze zijn in alle maten en gewichten terug te vinden: **Trump, Boris Johnson, Erdogan**, ik kan nog wel

“

Volgens sommige
studenten construeer ik
ingewikkelde zinnen



even doorgaan. Maar ook in ons land is er een tekort aan een zeker politiek staatsmanschap. De samenleving krijgt de mensen die ze verkiest, maar wat mij verwondert is dat zoveel mensen keuzes maken die tegen hun objectieve belangen ingaan. Ik kan mij niet voorstellen

dat alle kiezers van pakweg Trump beter worden van zijn politiek. Vermoedelijk is zelfs het tegendeel waar. Maar toch zie je dat keer op keer gebeuren.”

“Ik wil ook niet de angsthaas uithangen die de terugkeer van de jaren dertig voorspelt, maar dat zijn toch zaken waar je moet op letten als je een beetje met een open blik naar de wereld kijkt. Er zijn toch beangstigende parallellen. Ook de teloorgang van het echt kritisch omgaan met informatie, de snelheid waarmee valse informatie verspreid wordt en de impact ervan baren mij zorgen.”

Stel: u bent weer 18. Zou je de zaken anders aanpakken?

“De universiteit is heel fel veranderd. Wat ik betreurt is de snelheid waarmee alles tegenwoordig gaat. De meeste studenten kennen mij als lesgever historische kritiek en ik heb het altijd moeilijk gehad met het feit dat het vak in één semester is gewrongen. Ik vraag me altijd af of de studenten wel nog de tijd hebben om dat allemaal te verwerken, in te zien wat het allemaal kan betekenen. Ik begrijp wel waarom de semesterindeling er is gekomen, maar of we daar blij mee moeten zijn is nog maar de vraag. Daarachter zit de hele visie van de universiteit als een soort utilitair ingesteld orgaan dat mensen moet afleveren. Dat moet ze ook doen, maar er mag meer ruimte zijn voor kritische reflectie, ook over de eigen activiteiten.”

POLITIEKE VERENIGINGEN LOPEN



De politieke studentenverenigingen aan de UGent zijn een ver-van-mijn-bed-show voor velen en dat is duidelijk te merken aan hun ledenaantallen. Waarom kunnen ze de student niet bekoren?

Studenten hebben doorheen de geschiedenis van de democratie altijd zwaar gewogen op de politiek: van de Parijse revolte in mei '68 tot het protest op het Tiananmenplein van 1989 in China. Ook aan de UGent kwamen de studenten in opstand in 1969 tegen de nogal autoritaire opvattingen van toenmalig rector **Bouckaert**. Maar van politieke actie hoort de gemiddelde student anno 2019 niet veel meer, behalve dan die korte introductie tijdens de marathon van clubvoorstellingen aan nieuwe studenten tijdens de eerste lesweek in het UFO. Dat blijkt geen toeval te zijn. Politieke verenigingen aan de UGent, en dan hebben we het vooral over verenigingen met een duidelijk uitgesproken ideologie, hebben te kampen met zeer kleine ledenaantallen. Wat betekent deze geringe interesse voor de toekomst van de politieke studenten?

Alvast ook een nuance bij de toegevoegde tabellen: deze cijfers zijn gebaseerd op informatie die we van de verenigingen zelf gekregen hebben. Het Libe-

raal Vlaams Studentenverbond Gent (LVSF), het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond Gent (KVHV) en de Nationalistische Studentenvereniging! (NSV!) werden in dit onderzoek ook gecontacteerd, maar wensten niet mee te werken.

“

Het is de ideologie die ons verbindt, niet de partijpolitiek - Steven Arents

KLEINE OPKOMST

Allereerst is het nodig om de ledenaantallen van de verenigingen in een breder perspectief te plaatsen. Daarom besloten wij contact op te nemen met het Seniorenkonvent (SK), het overkoepelende orgaan van streekclubs. Vorig academiejaar had de gemiddelde SK-vereniging gemiddeld maar liefst 118 leden. Variërend van 45 leden in de kleinste clubs tot 398 leden in de grootste. De leden-

aantallen van het FaculteitenKonvent (FK) kregen wij jammer genoeg niet te pakken, maar we kunnen er met vrij grote zekerheid van uitgaan dat zij met minstens evenveel leden zitten. Zoals al blijkt uit de bijgevoegde tabellen is dit een gigantisch verschil met de politieke verenigingen. De gemiddelde politieke vereniging heeft bijna honderd leden minder dan een SK-vereniging. Waar loopt het bij die kringen fout? Deze vraag stelden wij aan de voorzitters van de politieke verenigingen aan de UGent.

Volgens **Charlotte Coucke**, voorzitter van Jong-N-VA, is het niet voor iedereen vanzelfsprekend om de politieke voorkeur openbaar te uiten. Ook **Jonah Penninck**, voorzitter van Christendemocratische Studenten (CDS), beaamt dit. “Studenten vrezen dat dit hen later bij het zoeken naar werk eerder problemen dan voordelen zal opleveren”, oppert Penninck. Aan de linkerkant van het spectrum wordt door voorzitter van JongGroen StuGent **Amadeo Debersaques** beweerd dat er minder

interesse is voor de huidige politiek: “Zij het door onduidelijkheid of schandalen, er is waarschijnlijk een afkeer ontstaan voor de (klassieke) partijen en het politieke debat is vandaag de dag heftiger en persoonlijker geworden. Die hardheid schrikt velen af.” En volgens **Steven Arents**, voorzitter van de JongSocialisten, is het eerder een kwestie van historiek: “De afgelopen jaren is bij onze vereniging niet sterk ingezet op het aanwerven van nieuwe leden. Vorig jaar heeft dat zelfs geleid tot een absoluut dieptepunt, waardoor ook onze werking wat stokte. Vanaf dit jaar zitten wij met een volledig nieuw team en proberen wij dit probleem aan te pakken.”

Naar goede politieke gewoonte zitten de verenigingen dus niet helemaal op een lijn. Waar de één denkt dat studenten van nature minder interesse tonen voor politiek, denkt de ander dat het eerder het politieke klimaat of de slechte organisatie is die ervoor zorgt dat het politieke studentenleven studenten afschrikt.

PARTIKRITISCH

Een analyse die vaak terugkeerde na de verkiezingen was die van een partijpolitieke moeheid. Mensen, studenten inclusief, zijn de klassieke partijen beu en willen nieuwe vormen van politiek. Ook zouden extremen veel beter scoren. Dat blijkt ook uit de ledenaantallen. Marxistische studentenvereniging Comac steekt met kop en schouders boven de andere verenigingen uit. Comac is, in tegenstelling tot sommige andere verenigingen, ook niet direct verbonden met een politieke partij, al hebben ze wel zeer nauwe banden met de PvdA. **Matilde De Cooman**, voorzitter van Comac, is ook kritisch voor de klassieke partijpolitiek: “Ik denk dat traditionele partijen minder en minder populair worden. Partijen die

veel praten en weinig doen, komen hier steeds minder mee weg. Ik denk dat het echt gaat om een antwoord bieden op de problemen in de wereld, en niet per se over partijpolitiek.”

Maar ook de andere verenigingen willen niet de indruk wekken dat lid worden van hun vereniging hetzelfde is als het aanschaffen van een lidkaart van een partij.

“

...” - KVHV

Debersaques (JongGroen) denkt dat politieke studentenkringen die een grotere afstand nemen van de partijen, een voordeel hebben. Kritisch denken zou meer aangemoedigd worden en het debat zou vrijer zijn. “Sommige studenten denken dat ze bij ons niet welkom zijn omdat ze bijvoorbeeld niet voor Groen stemden.” Volgens Arents (JongSocialisten) is de noemer ‘socialist’ de grootste drempel: “Socialist zijn heeft z’n betekenis verloren en krijgt op sociale media vaak een negatieve ondertoon. Dat kan wel een afschrik-effect opleveren, maar het is niet de ideologie die ons verbindt en niet de partijpolitiek.”

Toch geven bijna alle verenigingen aan dat de connectie met de moederpartij zeker niet onbelangrijk is. Zo stelt Coucke (Jong-N-VA) dat hun relatie met de par-

tij ‘heel goed’ is, terwijl Penninck (CDS) stelt dat zijn vereniging een haat-liefde-verhouding heeft met de CD&V. “Wij zijn een onafhankelijke studentenvereniging,” benadrukt hij, “maar de laatste jaren heeft het wat gebotst. We schoppen hen zeer vaak tegen de schenen, maar ze laten ons doen omdat we al veel sterke politici de partij hebben bijgebracht. De partij vindt ons te rechts, wij vinden hen te links.”

EEN PATRIARCHAAL ZOETJE

Het is een klassiek verwijt naar de politiek dat het daar toch nog steeds een patriarchaal wereldje is. Er zouden opvallend meer mannen dan vrouwen zijn en de enkeling die er binnenraakt, zou niet verder kunnen opklimmen. Daarom besloten we ook te vragen naar de waarheid achter deze mythe. Bij de meeste verenigingen bleek dit echter geen groot probleem te zijn en was er steeds een min of meer gelijke verdeling. Enkel bij Jong N-VA is er toch een duidelijk onevenwicht met slechts vijf vrouwen op de 21 leden. Voorzitter Coucke zegt wel dat haar vereniging er werk van maakt om hier verandering in te brengen. Op de vraag hoe zij denkt dat het komt dat haar vereniging minder vrouwen aantrekt, gaf ze aan dat ze hier zelf geen verklaring voor heeft.

	Actief aantal leden	Totaal aantal	Verdeling M/V
Comac	30-35	300	~50-50 (%)
Jong Groen	8 (praesidium)	40	16-24
Jongsocialisten	17	25	14-11
Jong N-VA	21	21	16-5
CDS	9 (praesidium)	19	12-7
KVHV	Weigerden mee te werken		
LVS	Gevoelige informatie		
NSV	Gevoelige informatie		

Zoals al eerder werd vermeld, zijn er drie verenigingen die weigerden hun ledenaantallen te delen. We weten dus niet hoe het in deze verenigingen zit met de exacte genderverdeling. We hebben echter wel toegang tot de lijst met voormalige voorzitters van deze verenigingen en dat schetst een nogal problematisch beeld. Sinds hun ontstaan in 1930 heeft het LVSV slechts twee vrouwelijke voorzitters gehad, waarvan de laatste de sjerp droeg in 1993. Het KVHV had pas hun eerste vrouwelijke voorzitter in 1985 en had ook meteen hun laatste vrouwelijke voorzitter in 1987. Dat lijkt toch in ieder geval te wijzen op een zeker onevenwicht.

GEEN GROOT PROBLEEM

Koen Vanderschelden, voorzitter van het Politiek en Filosofisch Konvent (PFK), het konvent dat alle politieke verenigingen huisvest, wil deze cijfers toch nuanceren. "De doelgroep van de verenigingen in ons konvent is ten eerste veel

kleiner dan een volledige studierichting, regio of home. Ik ben zelf begonnen in een FK-vereniging en de drempel om actief mee te draaien in een PFK-vereni-

“

Met elkaar debatteren
is moeilijker dan samen
zingen en drinken.

- Koen Vanderschelden

ging ligt volgens mij toch hoger. Met elkaar debatteren is voor velen moeilijker dan samen zingen en drinken. Mensen beoordelen ook sneller omwille van iemands politieke overtuiging dan studierichting. Sommigen hebben overigens oprecht geen interesse in politiek." Maar over het genderonevenwicht maakt hij zich wel zorgen: "PFK-verenigingen gaan er steevast prat op dat iedereen welkom is. Maar als een bepaalde groep toch de weg niet vindt naar de vereni-

ging, kan het een goed idee zijn om specifieke activiteiten te organiseren over thema's die een meer vrouwelijk publiek trekken. Luisteren naar de vrouwen die er wel zijn of waren, is daarbij een logisch beginpunt."

Ondanks de slechte cijfers is voor de meewerkende verenigingen ledenwerving geen prioriteit. Ze pleiten unaniem voor kwaliteit boven kwantiteit, maar geen van allen zegt nee tegen nieuwe leden. Vanderschelden vertelt waarom volgens hem meer jongeren - ongeacht hun politieke voorkeur - zich moeten engageren: "De politiek heeft nood aan frisse ideeën. Actuele problemen kunnen vaak niet correct opgelost worden binnen dezelfde logica waarmee ze gecreëerd werden. Ik hoop dat meer studenten zich inzetten voor de oplossingen waarin ze geloven."

```
cmd://user/schamper/:
```

```
find(){
```

```
<h1>chef-IT</h1>}
```

```
if(string{
```

```
Drupal
```

```
netwerk
```

```
MinecraftServer
```

```
} = true){
```

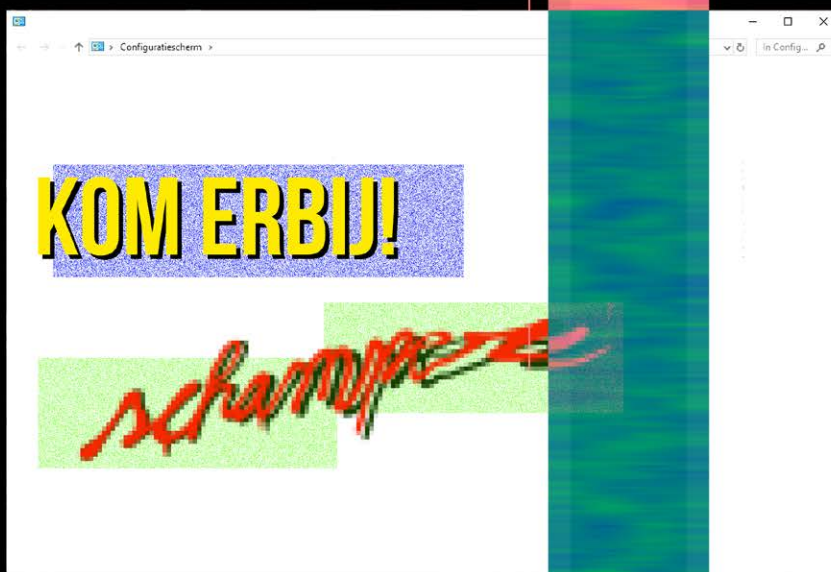
```
println(){
```

```
komErBij.jpg +
```

```
meme.jpg
```

```
}
```

```
}
```



The Schamper Times

MAANDAG 21 OKTOBER THERMINAL, HOVENIERSBERG, 9000 GENT NR. 4888

door Judith Lambert

De UGent en haar besluitvorming, voor sommigen al wat meer bekend terrein dan voor anderen. Gelukkig werken de studentenvertegenwoordigers hard om onze belangen te verdedigen. Wat leeft er in het land van de studentenvertegenwoordigers? Een kort overzicht:

GA VOOR GROEN

Studentenvertegenwoordigers lijken vooral bezig met regeltjes en beleid, maar hun daden werpen wel degelijk concrete vruchten af voor arme studenten. Letterlijk! De Gentse Studentenraad steunt namelijk enkele 'groene' initiatieven die wat extra daglicht verdienen (*insert mopje over fotosynthese*). Het eerste initiatief in de schijnwerpers is **Mizuna**. Zij zorgen voor pakketten vol verse groenten en fruit die elke student wekelijks kan bestellen. Ben je na een maand de kant-en-klaarafdeling van de supermarkt al beu? Of wil je aan je mama bewijzen dat je effectief genoeg groentjes eet op kot? Dan loont het de moeite om eens een pakketje te bestellen. Ook de duurzame student kan niet verliezen, de groenten zijn immers allemaal biologisch, lokaal geproduceerd, vers en bovendien plastiekvrij verpakt.

GA NOG GROENER

Krijg je maar niet genoeg van die knapperige komkommers en sappige sla? Dan kan je nog een stapje verder gaan en zelf je groene vingers uit de mouwen steken bij **StuJardin**. Dit studenteninitiatief beheert twee moestuintjes, eentje op campus Coupure en eentje op de Sterre. Wekelijks komen deelnemende studenten samen om hun handen -alweer letterlijk- vuil te maken. En vrees niet, je hoeft ook helemaal geen bio-ingenieur te zijn om deel te nemen. Iedereen met een stijlvolle schort en een kriebel om in de aarde te wroeten is er welkom. Je leert er al doende en voor de liefhebbers zijn er allerhande activiteiten en workshops. Voor wie de nieuwsgierige mama écht versted wil doen staan!

GA NIET IN HET ROOD

Niet enkel duurzaamheid verdient wat extra aandacht, maar ook het welbevinden van studenten. De Gentse Studentenraad lanceert dit jaar samen met **Sensoa** en de **Directie Communicatie** van onze universiteit een campagne tegen seksueel grensoverschrijdend gedrag aan de UGent. Zij vinden het namelijk uiterst belangrijk dat elke student zich veilig voelt binnen diens vereniging, op feestjes of gewoon in de wandelgangen. In oktober was er al een workshop 'Hoe herken je grensoverschrijdend gedrag?'. Die was vooral bedoeld om presidiumleden wat bij te brengen over hoe ze het best omgaan met grensoverschrijdend gedrag binnen hun vereniging. Deze campagne, die binnenkort van start gaat, zal daarop voortborduren. Als deel van de campagne staat er ook een lezing op de agenda. Op 20 februari kan je gaan luisteren naar **Liesbet Stevens**, professor seksueel strafrecht, die je alles zal vertellen over 'legaal flirten'. Want zoveel wil de bezorgde mama dan ook weer niet weten.

Te weinig lokalen voor te veel verenigingen

HOE HET LOKALENTEKORT HET VERENIGINGSLEVEN ONDERMIJNT

De helft van alle studenten aan de universiteit zit in een studentenvereniging. Het aantal door de universiteit erkende studentenverenigingen is de laatste jaren tot boven de 140 gegroeid. Hierdoor is er een lokalentekort ontstaan, wat her en der wat spanningen veroorzaakt.

Over de voornaamste oorzaak voor het tekort is studentenbeheerder **Nicolas Vander Eecken** duidelijk: “Er zijn te veel studentenverenigingen.” Maar dat is niet het enige. Zo kunnen bijvoorbeeld de facultaire studentenverenigingen, in tegendeel tot wat soms beweerd wordt, niet altijd terecht in een lokaal van hun faculteit. “Niet alle facultaire verenigingen hebben recht op een lokaal. Dat is af-

hankelijk van de faculteit”, verduidelijkt Vander Eecken.

“

Het was niet fair dat er maar vier studentenverenigingen het privilege van een lokaal in de Thermanal hadden

Daarnaast heb je ook nog de Thermanal, maar ook die heeft natuurlijk geen oneindige capaciteit. Vorig jaar zaten het SeniorenKonvent (SK), het FaculteitenKonvent (FK), de Gentse Studentenraad, Schamper en vier gewone verenigingen, die onder een Konvent vallen, in de Thermanal. Die laatste waren het KVHV, Verkeerd Geparkeerd, Erasmus Student Network (ESN) en Comac.

LANGETERMIJNVISIE

Net daar wringt het schoentje. “Vanuit de Dienst Studentenvoorzieningen kwam het bericht dat het niet fair is dat er zoveel verenigingen zijn en dat er maar vier het privilege van een lokaal in de Thermanal hebben. Zij vonden dat er een eerlijkere manier was om de lokalen te verdelen”, verklaart Vander Eecken. Met dat vraagstuk zijn de Konventsvoorzitters, die samen de Vergadering der Konventsvoorzitters (VKV) vormen, twee jaar geleden aan de slag gegaan.

De VKV kwam met een langetermijnvisie op de proppen. “Volgens deze visie zouden alle Konventen samen in de Thermanal zitten. Zo kom je elkaar wel eens meer tegen in de wandelgangen, dan leeft het groepsgevoel wat meer. Zo kan de VKV als kloppend hart van het studentenleven ook beter functioneren en meer verwezenlijken.”

Op die langetermijnvisie zijn twee van de vier studentenverenigingen ingegaan: Erasmus Student Network (ESN) en Verkeerd Geparkeerd. AIESEC, dat vroeger een lokaal aan de Faculteit Eco-



nomie en Bedrijfskunde had, deelt nu een lokaal met ESN en het Internationaal Konvent. Terwijl het Werkgroepen & Verenigingen Konvent het andere lokaal voor zijn verenigingen openstelt. Een *shared office space*, met gemeenschappelijke opslagruimte dus.

PROBLEEMKINDEREN

De twee anderen, Comac en KVHV, waren iets terughoudender. Comac heeft zijn lokaal al een lange tijd. “Ik vermoed dat ze dat lokaal kregen omdat het een zeer actieve vereniging is die heel veel vergadert en kort op de bal speelt, waardoor ze nood hebben om altijd ergens terecht te kunnen en aan hun gerief te kunnen. KVHV daarentegen is hier enkele jaren geleden terechtgekomen. Zij hadden vroeger het KVHV-huis, maar dat huis is weggevalen en dit lokaal is hun dan als tijdelijke oplossing aangeboden.”

Terwijl ESN en Verkeerd Geparkeerd overgingen tot *shared office space*, mochten KVHV en Comac blijven zitten. Vorig jaar stemde de VKV wel om gradueel naar de langetermijnvisie toe te werken. “Zij mochten dus blijven zitten, maar kregen wel de waarschuwing dat het op lange termijn de bedoeling was dat voornamelijk de Konventen een lokaal zouden hebben.”

OVERGANGSFASE

Aangezien het pilootproject met de *shared office space* van het IK en ESN een succes is geworden, werd er op de eerste VKV-vergadering van dit jaar besloten om de langetermijnvisie verder te zetten. “Nu bekijkt de VKV of dat ook voor het Politiek en Filosofisch Konvent (PFK) mogelijk is. Natuurlijk wilden ze KVHV en Comac niet zomaar uit hun lokaal zetten, dus kregen KVHV en Comac de

“

Er wordt gekeken naar een soort van Thermanal 2.0

kans om te komen motiveren waarom dat lokaal nodig hebben.”

Na de motivaties werd het voor de VKV al snel duidelijk dat beide verenigingen niet door dezelfde deur kunnen. “Ook al vertrokken de Konventvoorzitters van het idee dat het PFK maar één lokaal kreeg, werd het na de motivatie duidelijk dat er echt wel twee lokalen nodig waren.” Net zoals het Internationaal Konvent zou het Politiek en Filosofisch Konvent dan het lokaal kunnen openstellen voor al zijn verenigingen. “Op die manier konden we naar een betere benuttingsgraad gaan en kunnen meer verenigingen het recht op een lokaal gebruiken.”

Dus werd er beslist om toch verder te gaan met de langetermijnvisie, maar met een overgangstermijn. “Dat hield in dat ze nog zes maanden in het lokaal mochten blijven om dan in het tweede semester over te gaan tot twee *shared offices* van het PFK. Op die manier

kan het PFK de twee lokalen aan hun verenigingen, dus ook KVHV en Comac, uitleenen. Alle verenigingen zouden ook kasten krijgen. In principe is er dus niemand uit hun lokaal gezet.”

THERMINAL 2.0

Maar ondanks alle inspanningen en een hogere benuttingsgraad, blijft het algemene lokalentekort een belemmering voor het studentenleven. “Wij kunnen niet naar een decaan gaan om te zeggen dat een vereniging een lokaal op de faculteit moet krijgen. Wat ik wel kan doen is kijken of er mogelijkheden zijn om meer te doen met de lokalen in de Thermanal. Momenteel hebben we de grote Trechterzaal, maar die wordt permanent bezet door verenigingen van het Cultureel Konvent (KK). Dat zijn symfonische orkesten die regelmaat nodig hebben om goed te kunnen functioneren.”

Het plan voor een ‘Thermanal 2.0’ ligt al enige jaren op tafel. “Thermanal 2.0 zou specifiek voor de verenigingen van het Cultureel Konvent uitgewerkt worden. Op die manier zou in de Thermanal een zaal bijna zo groot als de podiumzaal vrijkomen. Zo kunnen er veel meer quizzen, eetactiviteiten en grote evenementen plaatsvinden.” Maar zoals alles aan de UGent wordt er niet op een dagje meer of minder gekeken. “Thermanal 2.0 zou onder Home Fabiola komen - dat is toch het plan. Home Fabiola is op de hoogte en is aan het kijken hoe ze alles willen oplossen. Als je op de lange termijn denkt is het niet zo ver weg.” Het kan dus nog een tijdje duren.



BEST OF... TWEEDEHANDSKLEDINGZAKEN



FANN
tweedehands kleding



THINK TWICE (AJUINLEI)

Hangplanten aan de muur, bommategels op de vloer, hippe melodieën en een mufte geur. Kortom: in **Think Twice** op de Ajuinlei heerst een vibe. Voor retrofans die niet tussen bergen geurende fleecepulls willen ploeteren, is dit de ideale plek. Alle kledingstukken zijn puik geordend volgens de kleur en de lichaamsdelen waaraan ze horen te hangen. Met het immense gamma aan pulls en jassen kan je je voorbereiden op het naken-

FANN

Laat je graag terloops vallen wat je vond van de *Fashion Week* van Milaan (of Berlijn), maar heb je geen/weinig geld? Bij **Fann** vind je haute couture voor een zachter prijsje. Let wel: als je wil vermijden dat je een maand enkel pasta met olie moet

KRINGWINKEL OPEN PLAATS

In deze kringwinkel vind je bijna alles: Chinese vazen, do-ka-materiaal, een paperback van **Max Havelaar**, lattenbodem, noem maar op. Als je door de tweedehands Ikea bent geraakt zonder verliefd te worden op een bijzettafeltje, moet je alsnog weerstaan aan de boeken en het servies om de trap op te raken naar het verdiep met kleding.

De balie met creatief gebruik van grootmoederskasten springt er samen met de achterwand vol kitschspiegels bovenuit. Niet



VINTAGE FACTORY

Wie dit relatief kleine winkeltje binnen gaat, wordt meteen gekatapulteerd naar het Texas van de jaren zestig. Een grote tafel in het midden stelt een ruim aanbod aan *cowboyboots* ten-



THINK TWICE (NEDERKOUTER)

Dit is een kringwinkel die hoofdzakelijk kleding verkoopt en ook hier staan een aantal cowboylaarzen te blinken; zien we hier de eerste tekenen van de volgende (vorige) modetrend? Alles is hier keurig geprijsd, zodat je meteen weet waar je aan toe bent. Achteraan zijn twee ruime kleedhokjes met spiegels waar

de herfstweer, maar T-shirts hangen er dezer dagen niet. De prijzige prijzen schommelen, naargelang onbekende criteria, tussen vijftien en twintig euro. De parkieten op het jungle-behang die je aanstaren bij het voorbijgaan, schreeuwen: 'Die sweater is te groot! Kijk nog eens naar de prijs! Mama geeft je geld om eten te kopen!'; Maar uiteindelijk stap je buiten met een stapel nieuwe oude kleren onder de arm, want een plastic zakje kost tien cent en dat is er net te veel aan.

eten, kom je hier best niet té vaak. Fann hanteert een hogere prijsklasse dan pakweg Think Twice, maar je hebt dan ook meer het gevoel dat je in de kamer van je elegante tante of neef rondloopt. De meest studentikoze mogelijkheid om een hemd van Dries Van Noten aan de haak te slaan. Als je toch

moeilijk: tussen de spiegelhemel en de plantjes-kastjes-balie ligt twintig meter aan Colruytrekken propvol spullen! Je zal bij **Open Plaats** een ruim aanbod aan allerlei leuke snufjes vinden, inclusief accessoires en schoenen. Geen overdreven mufte geur en veel licht door de grote ramen in elk segment van de ruimte: soit, op dit langwerpige kledingverdiep vind je sowieso wel iets interessant.

Veel tweedehandswinkels hebben truien en nog meer hebben bloesjes, maar hoeveel van die winkels ken jij met

toon en je wordt er warm omarmd door de zoete noten van een Elvisklassieker op de achtergrond. Daarnaast heeft deze kringwinkel ook een ruim gamma aan kersttruien en drie bakken vol lp's waarop prijzen staan vermeld in allerhande valuta, behalve de euro. De prijzen zijn vastgelegd per cate-

je de stukken even kan passen. Hemden, truien, mutsen en wanten gaan hier van de hand voor tien à twintig euro per stuk, jassen kosten iets meer. De gemotiveerde studenten die er werken, beantwoorden al jouw vragen zo goed mogelijk, wat het des te aangenamer maakt om in deze winkel te shoppen. De collecties voor zowel mannen als vrouwen

Alles aan de 'ecologische' winkelketen kan dan wel hip en trendy lijken, elke medaille heeft een keerzijde. De kleren komen om de vijf weken toe uit de Baltische staten (het verdeelcentrum is in Litouwen, *red.*) en dat gebeurt waarschijnlijk niet per elektrische vrachtwagen. Zelfs al vind je er relatief goedkope en unieke stukken, vooral voor wie ecologie een drijfveer is, is dit een belangrijk punt om in acht te nemen.

in de Burgstraat rondloopt en bereid bent wat dieper in je portemonnee te graven: bezoek zeker ook **Mieke** en **Just Hazel**. Twee winkels vol *fair fashion* en gezelligheid, vriendelijk voor mens, fauna en flora. *Peace.*

Ralph-Laurentruien, Boggivesten en blouses van Natan? Deze kringwinkel pakt maandelijks uit met een collectie van tweedehands luxemerken onder de naam Coco & Co. Uiteraard voor kringwinkelprijzen van vijf tot twaalf euro.

Open Plaats verzamelt zijn kleding via verschillende inzamelpunten: dit gaat dus niet over fake tweedehands (lees: oude overstocks) hier. Neen, neen, neen. Elk stuk is gedragen, bezweet en heeft een uniek levensverhaal!

gorie. Even zoeken en je kent de prijs voor alle items in het rek. Houd er rekening mee dat deze winkel vintage-, en géén tweedehandsartikels verkoopt. Die nuance zorgt ervoor dat je hier iets meer betaalt: twee, drie of vier keer meer dan in andere kringwinkels.

zijn voldoende uitgebreid zodat, met een beetje geluk maatgewijs, je hier voor minder dan vijftien euro met een nieuwe aanwinst buiten stapt. Elke Think Twice haalt een ander soort kleding binnen: deze winkel specialiseert zich in mode van de jaren zeventig en tachtig.

NTGENT.BE

+32 (0)9 225 01 01

NTGent

Koop een 5x10
jongerenabonnement
en ga 5x voor telkens €10 naar het theater.

RIJGEN

SARAH MOEREMANS &
JOACHIM ROBBRECHT

Foto: © Michiel Devijver

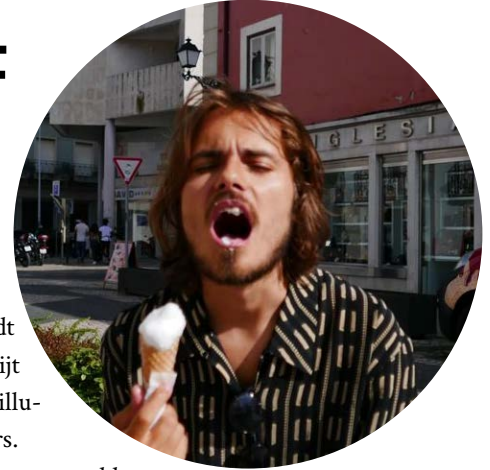
NTGent Minnemeers

16 – 24.10 & 04 – 06.12

Advertentie

Een apologie van de kritische journalist

Tijd om weer met stenen te gooien



Men zegt wel eens dat de mooiste vorm van kritiek zelfkritiek is. “Laat degene onder u die zonder zonden is, het eerst een steen op haar werpen,” zoals Jezus dat zo mooi kon zeggen. Al was hij niet de eerste om dit te verkondigen. Vierhonderd jaar voor de zelfverklaarde zoon van God geboren werd, moest Sokrates zichzelf verdedigen voor de heersers van Athene. Hij werd aangeklaagd voor het verpesten van de jeugd en het verzinnen van goden. Kortom: ze vonden hem nogal een klootzak. De speech die Sokrates toen gaf, is de geschiedenis ingegaan als ‘De Apologie van Sokrates’. Een apologie is een speech, waarin de spreker niet zomaar een paar daden probeert te verdedigen, maar een legitimatie probeert te geven voor zijn bestaan.

De journalist bevindt zich vandaag de dag in een soortgelijke situatie. Journalisten zouden niet kritisch genoeg zijn, te links zijn en hun onderwerpen slecht selecteren. Ze bezoedelen de jeugd en verzinnen nieuwe goden. Ook Klein Vlaanderen blijft niet bespaard van kritiek. In het regeringsakkoord stellen politici dat de VRT te links zou zijn. De VRT moet ‘Vlaams, slank en neutraal’ worden. In al deze kritieken wordt het woord ‘neutraal’ op een erg vreemde wijze gebruikt. Neutraal is een soort idealistische besluitvorming die zich enkel baseert op feiten en niet laat leiden door persoonlijke overtuigingen. Neutraliteit is een woord dat we associëren met wetenschappers, niet met journalisten. Maar zoals met veel idealen gebeurt, is ook ‘neutraliteit’ maatschappelijk als leugen ontmaskerd door de ‘vrije denkers’, een bijproduct van sociale media en het internet. Wetenschappers vormen oordelen die ze niet op feiten baseren en hetzelfde lijkt te gelden voor journalisten, leerkrachten en zelfs politici. De poging

tot neutraliteit wordt daardoor nu als verwijt gebruikt door de gedesillusioneerde dwarsdenkers.

Maar hoe ga je om met een wereld waarin iedereen een mening heeft? Onze Vlaamse regering roept op tot pluralisme. Programma’s en artikels moeten tegengestelde extreme meningen samenbrengen en met elkaar laten botsen. Het resultaat zijn het soort schreeuwprogramma’s die we kennen uit de VS. Of Vlaamse politieke programma’s, waarin **Maarten Boudry** en **Anuna De Wever** over het klimaat moeten debateren en er vooral geen wetenschappers mogen komen. Want als iedereen een mening heeft, waarom focussen we ons dan niet op de meest extreme meningen?

De journalist mag niet in deze valse neutraliteit trappen. Laten we minder de brave christen spelen en ons niet laten degraderen tot moderators in discussies tussen ‘opiniemakers’. Het wordt tijd dat we weer naar Sokrates luisteren. Want al staat Sokrates bekend voor zijn apologie, hij was ook een bekend gooier van stenen. Hij zocht mensen uit op straat die zichzelf heel wat vonden en stelde kritische vragen om aan te tonen dat die figuren *full of shit* waren. Het soort vragen dat journalisten vandaag niet meer durven te stellen en overlaten aan studenten in het openingscollege van **Carl Devos**.

Ja, de journalist heeft een mening. Maar dat mag hem er niet van weerhouden om kritische vragen te stellen of bang te zijn voor het spook van de neutraliteit. Als we zever horen, dan moeten we dat ook zo durven benoemen en als we vragen hebben, dan moeten we die stellen zonder een blad voor de mond te nemen. Tijd om weer met stenen te gooien.

BICKY: EEN GESLAAGDE CAMPAGNE?

DOOR MARIAN SUFFYS

U zag het of u zag het niet, maar de felbegeerde Bicky Burger waar menig frituur in de Overpoort zijn brood mee verdient, heeft een nieuwe reclame die de laatste dagen voor heel wat oproer heeft gezorgd. De cartoon zou vrouwonvriendelijk zijn en publiekelijk agressie promoten. Mogen we de schouders ophalen, of voert deze cartoon een maatschappelijk beeld ten tonele waar we in een post-#MeToo-samenleving de ogen niet voor kunnen sluiten?

BOENK EROP?

In de nieuwste reclame van Bicky Burger, die op dinsdag 8 oktober verscheen, is op een handgetekende cartoon te zien hoe een man een vrouw een ferme vuistslag verkoopt nadat deze hem een Bicky-burger in een 'verkeerd' doosje wil overhandigen – "Fake Bicky, fwa?" In tijden van een ver doorgedreven #MeToo-klimaat misschien niet de allerbeste zet. Verschillende ministers, officiële instanties en reclamemakers waren niet bepaald mild voor de burgerproducent en ook op sociale media regende het kritiek. Zo verafschuwden de nieuwe federale minister van Gelijke Kansen **Nathalie Muylle** (CD&V) en Vlaams minister van Gelijke Kansen **Bart Somers** (Open VLD) de cartoon met woorden als 'schandalig', 'onverantwoord' en 'wansmakelijk'.

Meer nog: het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen (IGVM) wil de reclame aftoetsen aan de zogeheten Genderwet, die het promoten of stimuleren van geweld tegen vrouwen – op welke manier dan ook –

strafbaar stelt. De producent heeft zo al ruim 300 klachten moeten incasseren. De tegenreactie blijkt unaniem: intra-familiaal geweld kan onder geen beding getolereerd of genormaliseerd worden.

“

“Schandalig, onverantwoord
en wansmakelijk”
- De ministers

VRIJHEID VAN HUMOR?

Of is het maar een cartoon en ligt onze democratisch geïnspireerde artistieke vrijheid onder vuur? Zolang er alleen maar op papier op een vrouw wordt geslagen, is er uiteindelijk geen probleem, zou je kunnen denken. Het is vergelijkbaar met de heisa rond videospelletjes; ook daar is er geen empirische eensgezindheid over de bewering dat het kijken naar gewelddadige videospelletjes zou aanzetten tot geweld. *Charlie Hebdo* mag lachen met de Profeet van de islam, maar o wee als tekeningen worden verspreid waarin sporen terug te vinden zijn van misogynie.

Hoe zit dat daarmee? Krijgen zij die het luidst roepen gelijk? Bicky zelf spreekt over een humoristische intentie, en humor is natuurlijk hét domein bij uitstek dat grenzen aftast en taboes doorprikt. De vraag is alleen hoe ver we mogen gaan. Misschien moeten we gewoon een beetje verdraagzaam zijn zonder meteen op elkaars kop te kakken. Of is er meer aan de hand?





HET STATUUT VAN DE VROUW

Als we hier de kaart van de humor trekken, heeft dat misschien wel verre-gaande gevolgen voor het beeld van de vrouw. Daarover wordt vandaag de dag nog steeds fel gediscussieerd. Waar de vrouw vroeger heilig was – maar dan wel rechtenloos; pas in 1948 verwierf zij het stemrecht – wordt zij vandaag nog steeds al te veel geobjectiveerd. Het lijkt misschien banaal en irrelevant, maar de kleinste voorbeelden bewijzen het tegen-deel. Denken maar aan de onderrapport-tering van aanranding, de loonkloof, de ondervertegenwoordiging in de politiek en de beeldvorming van de vrouw in re-clame. Wanneer we de prent van Bicky onder de loep nemen, valt ons al meteen de gelijkenis op met de ruimere, hierbo-ven besproken beeldvorming: de man met dominante blik en strak in het pak, de blonde vrouw in een sensuele rode jurk die de volle borsten naar een hoger niveau tilt.

Het statuut van feministe wordt al te graag een negatieve connotatie toebe-deeld, terwijl we ons ook kunnen afvra-gen, wanneer we tussen de lijntjes door lezen, waarom het concept ‘feminisme’ in het leven is geroepen. Is het niet frappant dat dit überhaupt een concept waardig is? Uiteraard, een tekening is een tekening, maar we kunnen onmogelijk gewoon

aan haar consequenties voorbijgaan: het bestendigt of versterkt het beeld dat in de maatschappij heerst over de vrouw. Laten we de rollen eens omdraaien, zo-als bij de parodie die de uitbater van een Wevelgemse hamburgerzaak op ludieke wijze voor zijn rekening heeft genomen: de vrouw valt de man aan. Als hier, zoals verwacht, minder sterk op gereageerd zou worden, bewijst dit dan niet gewoon de preciaire positie van de vrouw in onze samenleving?

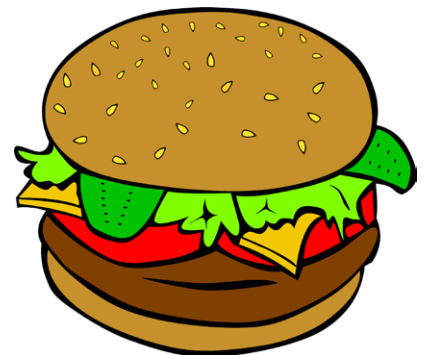
“

Krijgen zij die het luidst roe-
pen gelijk?

DE GROENE DOOS

Wat voor- en tegenstanders denken, lijkt duidelijk. Maar wat heeft onze stu-dentvriendelijke Bicky in deze discussie in te brengen? Naar eigen zeggen was het nooit de bedoeling om geweld te pro-moten of goed te keuren, maar om een stempel te drukken op hun ‘unieke’ ima-go. Het doosje dat de vrouw de man gaf, was wit, waarmee men frituren wilde aanmanen Bicky Burgers mee te geven in het daarvoor bedoelde groene doosje. Het zou dus enkel een kwestie zijn van

profiëren, niet van verdelen. Aan de an-dere kant wijst wat opzoekingswerk uit dat Bicky zijn hand er niet voor omdraait om ophefmakende reclame te versprei-den. Eerder was in dergelijke prenten te zien hoe een man een baby schopt en hoe een man met alzheimer Bicky Burgers kon blijven eten omdat hij vergat hoe-veel hij er al binnen had, vergezeld door de hashtag #tochéénvoordeel. Het duur-de toch een tijdje voor de burgergigant reageerde op de ophef, maar de dag na de post werd deze alweer verwijderd en vervangen door een verontschuldiging. Een welgemeende, laten we hopen.



Passie Voor Film

Studio Skoop,
het kloppende Gentse filmhart
5 cinemazalen en een vree wijs filmcafé

Bekijk Auteurs- en Wereldfilms
in de beste omstandigheden:
digitale cinema in een uniek kader!

MATTHIAS SCHOENAERTS

JASON MITCHELL

BRUCE DERN

FROM EXECUTIVE PRODUCER ROBERT REDFORD

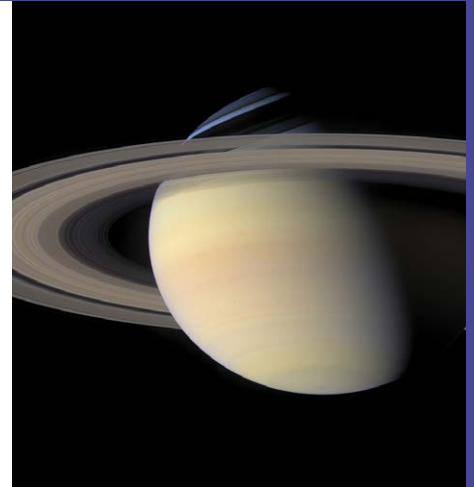
THE MUSTANG

Studio Skoop

WAR OF THE MOONS

Jupiter was de koning van ons zonnestelsel en een bron van inspiratie voor menig poëet en religieus geïnspireerd wezen. Toen kwamen **Galileo** en andere wetenschappers, en in de eeuwen die daarop volgden, werden de mysteries van ons zonnestelsel onttoverd. Jupiter was niet langer een god, maar een gasreus die ons zonnestelsel vele jaren heeft geterroriseerd en leeggeveegd. Hij waande zich groots en onverslaanbaar met zijn imposante gestalte en maar

liefst 79 manen die hij als juwelen liet pronken. Zijn hoogmoed verblindde hem voor de flamboyante looks van Saturnus die hem, met hulp van aardse wetenschapper **Scott S. Sheppard** en zijn team, van zijn troon stootte en nu echt de kroon van de maankoning mag dragen met maar liefst 82 exemplaren in zijn baan. Er werden onlangs maar liefst twintig nieuwe manen ontdekt, elk met een diameter van ongeveer vijf kilometer. *"Shoulda put a ring on it", and Saturn dropped the mic.*



ICE ICE BABY



Enkele weken geleden vertrok een ijsbrekende mastodont vanuit Tromsø, Noorwegen, naar de Noordelijke IJszee. Nadat de noordpool er een zoveelste genadeloze zomer opzitten heeft, lijkt het erop dat de aangroei van poolijs opnieuw erg beperkt zal zijn. De processen die hierbij een rol spelen, kennen nog steeds heel wat geheimen. De expeditie van dit reusachtige schip zal voor het eerst het milieu een heel jaar lang *in situ* gaan bestuderen. Hierbij zullen onderzoekers

uit zeventien landen aan boord van de **Polarstern**, het varende pronkstuk van Duits vernuft, zich laten invriezen in de poolkap. Momenteel is het schip al gebonden aan een ijsschots en is de bouw van de diverse meetpunten - tot zo'n vijftig kilometer van het schip verwijderd - gestart. Naast bevoorrading via ijsbrekers en helikopters, zullen er ook bewakers zijn om de wetenschappers te beschermen tegen eventuele ijsberen.

VLIJMSCHERPE KAK

Een mens moet zich ergens mee bezighouden en ooit verveelde een team onderzoekers zich blijkbaar heel erg. Antropologisch onderzoek had via-via een verhaal aan het licht gebracht over een oudere Inuit die naar eigen zeggen een storm had overleefd door zijn bevroren feces om te vormen tot een mes en die dan als wapen en werktuig te gebruiken. Dit team, dat zich specialiseert in *reverse-engineering* van oude gebruiksmaterialen, raakte geïntri-

geerd door de anekdote en namen de proef op de som. Dit met teleurstellende uitkomsten. Ze trachtten hun eigen *frozen poop-knife* (sic) te maken. Hiervoor hield een onderzoeker zich aan een achtdaags, strict arctisch dieet om de feces van de Inuit in kwestie te imiteren. Deze werden ingevroren naar polaire standaarden en vervolgens tot mes gevormd. Of eerder tot potlood, want snijden deed het niet, enkel tekenen.



volgende pagina: een canvas.

Luka Van der Cruyssen is studente fotografie aan de Karel de Grote-Hogeschool in Antwerpen. Je vindt haar werk op Instagram (@lukavdcpicture) en op de expo **'My Space Your Space'**, die momenteel op rondreis is langs verschillende scholen. Deze foto komt uit een minireeks waarbij ze focust op compositie, het contrast tussen natuur en architectuur en hoe natuur en menselijke creaties naast elkaar leven.



Champion



Ik heb slaaptekort want ik slaap te kort

DOOR AARON VRANKEN & NATHAN PELGRIMS
ILLUSTRATIE: VINCENCE DE GOLS

Het leven van een student: examens, cantussen, papers, kotfeestjes en niet te vergeten, de occasionele zenuwzinking voor een deadline. Het eerste wat daaronder lijdt is vaak onze slaap, terwijl onderzoek keer op keer uitwijst hoeveel diepgaande gevolgen slaaptekort kent.

Alle tot op heden ontdekte diersoorten vertonen slaapgedrag - in wezen periodes van rust en beperktere activiteit, die gewoonlijk met slaap worden geassocieerd - en hoewel het niet zeker is dat dit dierlijke slaapfenomeen vergelijkbaar is met menselijke slaap, kunnen we zeker zijn dat de meeste gewerkte dieren één of meerdere slaapstadia ervaren die voor ons herkenbaar zouden zijn.

De exacte functie van slaap is voor de wetenschap voorlopig nog een raadsel. Het zou kunnen werken om energie te besparen of om het geheugen (beter) te doen functioneren, voor het regenereren van cellen, om vaardigheden te leren, of, wie weet, misschien bestaat het enkel om katers te verwerken. Al talloze studies onderzochten wat er gebeurt bij een slaaptekort. Resultaat daarvan zijn telkens verwarde, haast onherkenbare proefpersonen. Dat maakt alvast één ding duidelijk: slaap is een onmisbare hulp om bewust te zijn, mentaal gezond te blijven en helder te denken. Ondanks de voordelen van een goede nachtrust lijkt de mensheid echter te leven in een continue staat van slaaptekort.

NACHTJE DOOR

Misschien herken je het fenomeen: na een witte nacht van studeren, piekeren en lijden onder je toenemende slapeloosheid krijg je, bij het ochtendgloren, een plotse opstoot van energie. De bedrukkende sluier van vermoeidheid wordt

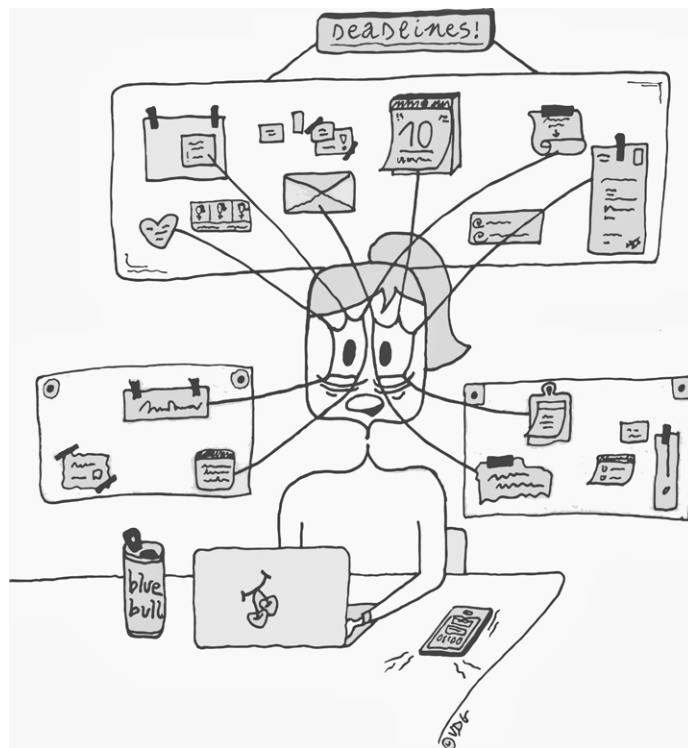
terug, hij is zelfs sterker geworden.

Sinds 1982 (en met dank aan **Alexander Borbély**, een Hongaarse slaaponderzoeker) verstaan wij onze slaap-waakcyclus niet als een simpel 24-urenritme, maar als een functie van twee verschillende processen: het circadianritme en de slaapdrang. Het circadianritme wordt ook onze 'natuurlijk klok' genoemd. Het is een biologisch ritme met een periodiciteit van iets langer dan 24 uur. Slaapdrang verwijst naar de toenemende behoefte aan slaap. Hoe langer we wakker zijn, hoe sterker de behoefte. Die is te wijten aan de opbouw van adenosine in de hersenen.

Hoewel deze processen het grootste deel van ons leven synchroon verlopen, staan ze op zich los van elkaar. Dat verklaart ons paradoxale gevoel van alertheid rond de voormiddag of middag na een *nachtje door*. Hoewel slaapdruk blijft toenemen en de adenosine zich op-

hoopt in onze hersenen, komen we op dat moment bij de energiepiek van ons circadianritme.

Meer slaperigheid is niet het enige gevolg van een nachtje doorwerken. De moraal van het verhaal is dat een nachtje



tijdelijk opgeheven en vervangen door hoop. Misschien haal je het nog net tot je examen, je werkcollege of de deadline! Er is een herwonnen alertheid, een vermogen tot activiteit, maar enkele uren later: kapot. De slaapdrang kwam niet enkel

doorsteken geen goed idee is. Zo blijkt dat zowel het vermogen om dingen te onthouden als het aanmaken van nieuwe herinneringen aanzienlijk worden geholpen door een goede nachtrust.

Slaap zorgt ervoor dat onze herinneringen, aangemaakt doorheen de dag, worden overgeplaatst van het kortetermijngeheugen naar het langetermijngeheugen. Deze geheugenoverdracht vindt enkel plaats tijdens de avondrust of slaap nadat de herinneringen zijn gevormd.

Hoewel een nachtje doordoen ons dus de geruststelling kan geven dat we alle materie hebben overlopen, zullen de punten wel aanzienlijk lager zijn door een afname in informatieretentie en het vermogen om creatief met deze nieuwe informatie om te gaan.

SIEBEN ACHT, GUTE NACHT

Er spelen nog factoren in onze slaap. Een normale nachtrust verloopt volgens afwisselende slaapstadia. Die worden door wetenschappers ingedeeld in de NREM-slaap (*non-rapid eye movement*) en de REM-slaap (*rapid eye movement*). Begin je te snoeien in je slaap door later te gaan slapen of eerder op te staan, dan gaat dit altijd ten koste van minstens één van deze twee stadia.

De REM-slaap is het laatste stadium in de slaapcyclus van 90 tot 100 minuten. In dat stadium komen dromen voor. Hoewel dromen nog grotendeels een mys-

terie zijn voor de wetenschap, stellen de meeste theorieën dat ze een functie hebben in de regeling van onze emoties. Dat

“

De mensheid lijkt te leven in een continue staat van slaaptekort

mis je dus deels als je opstaat voor het afwerken van je laatste slaapcyclus. Een typische (goede) nachtrust bevat zo'n 4 tot 6 van deze slaapcycli. De eerste cyclus vertoont in het begin van de NREM-slaap meer trage hersengolven - ook wel 'diepe slaap' genoemd - dan de latere cyclus. De diepe slaap is niet afhankelijk van een dagelijks ritme, maar van hoe lang geleden het was dat je sliep. Hoe langer geleden het is, hoe meer trage hersengolven. Wellicht biedt dat een verklaring voor de afname in cognitieve functies bij slaaptekort. Afvalstoffen zoals vrije radicalen en superoxides, die hersencellen kunnen beschadigen, stapelen zich tijdens onze wakkere uren op. Ze worden het best verwijderd tijdens die diepe slaap. Bij een slaaptekort kunnen onze hersenen zich minder goed 'uitkuisen'. Bovendien wordt je minder makkelijk wakker uit diepe slaap. Dat verklaart het gevoel van vermoeidheid wanneer je opstaat vóór het afronden van een cyclus. De gemiddelde volwassene heeft tussen

de 7,5 en 8,5 uur slaap nodig per dag. Wie minder slaapt dan nodig, bouwt een zogenaamde 'slaapschuld' op.

Gelukkig valt schuld af te betalen, toch? Fout! Slaap inhalen is op zich mogelijk, maar nooit volledig. De mogelijkheid tot het inhalen van slaap kan beperkt worden door onze 'lichamelijke klok', waardoor we ons na een volle nacht slapen nog steeds moe kunnen voelen.

KOFFIE, NIET DAN?

Wie bij al dit slechte nieuws grijpt naar koffie, heeft een punt: onderzoek toont aan dat cafeïne de symptomen van slaaptekort op korte termijn bijna volledig kan omkeren. Cafeïne verhoogt de productiviteit en verbetert zelfs de gemoedstoestand. Dat betekent helaas niet dat je 8 uur slaap per dag kan inruilen voor koffie. Dat blokkeert slechts tijdelijk de toevoer van adenosine, wat je de 'slaapdrang'-stof zou kunnen noemen. Eens de cafeïne uitwerkt, na twee tot vier uur, ben je weer net zo kapot als tevoren. Doordat de slaapverwekkende stoffen zich ondertussen bleven ophopen kan je zelfs een cafeïnecrash ervaren. Cafeïne verhelpt dus de symptomen, maar verbergt het echte probleem. Koffie kan dus wel je (ongezonde) vriend zijn als je, samen met je taken, je slaaptekort wil uitstellen. Lang leve de procrastinatie!



FLAT EARTH BUIGT NIET VOOR DE WETENSCHAP

WAAROM DE AARDE AL DAN NIET PLAT IS

DOOR: PIETER BEIRENS

FOTO DOOR: VINCENCE DE GOLS

SCHAMPERLAB

Wat hebben Columbus, Urbanus en Pythagoras gemeen? Behalve hun absurde namen beweren ze allemaal dat de aarde rond is, en ze zijn niet alleen. Iedereen lijkt ervan overtuigd dat de aarde een bol is, maar dat is buiten de Flat Earth Society gerekend. Zij beweren namelijk dat het idee van een bolle aarde een grote samenzwering is. Wie heeft er nu gelijk?

plat was, maar bolvormig. Het is een mooi verhaal, maar er was in die tijd helemaal geen consensus dat de aarde plat zou zijn. In het Oude Griekenland hielden ze, tussen het af en toe naakt sporten door, er al het idee van een bolvormige aarde op na. Tussen de Griekse wiskundige **Pythagoras**, die het idee introduceerde, en de Europese ontdekkingsreizigers van de 15de-16de eeuw is het concept van een platte aarde al zo veel uit het raam gesmeten dat het uitzonderlijk

'Universal Zetetic Society' (UZS), opgericht in de 19de eeuw met de ideeën van **Samuel Rowbotham** in het achterhoofd. Rowbotham, die vaak de hippe schuilnaam **Parallax** gebruikte, uitte enkele beweringen over een platte aarde aan de hand van zijn observaties op de Engelse *Old Bedford River* of 'oude rivier in Bedford', voor de anglofoben onder ons. Parallax meende dat de aarde onmogelijk bol kon zijn, omdat hij andere boten kon zien liggen op delen van de rivier die eigenlijk door de curve van de aarde verstopt zouden moeten zijn. Enkele jaren later werd met het Bedford Level Experiment bewezen dat die observaties ontstonden door een fenomeen dat het licht boven het aardoppervlak buigt en de illusie geeft van een platte aarde. Met behulp van een paar houten palen en een verrekijker werd dit effect tegengegaan en het bewijs van de bolle aarde geleverd. Iedereen die enige ervaring heeft met complot-theoristen kan al raden dat niemand overtuigd was van zijn ongelijk en dat het idee van de platte aarde bleef voortleven. De UZS werd in de jaren 50 omgevormd tot de 'Flat Earth Society'. Ze genoten slechts matige bekendheid door enkele bemande expedities in de ruimte af te schilderen als propaganda, maar hadden maar een beperkt ledenaantal. De opkomst van multimedia en het internet gaven nieuwe leden van over de hele



DE BOLLE AARDE: EEN VERHAAL DAT DE WERELD RONDGAAT

Op de lagere school hebben we vast allemaal geleerd over het moment dat de moedige **Christoffel Columbus** duizenden jaren aan foutieve wetenschap tegenging door vanuit Europa naar het westen te varen en dus te bewijzen dat de aarde niet

geweest zou zijn, mocht Columbus daadwerkelijk in een platte aarde geloofd hebben.

VAN RIVIEREN TOT INTERNETFORA

500 jaar en een paar voetafdrukken op de maan later wordt dit algemeen aanvaarde idee echter opnieuw bevestigd. Het verhaal begon met de

wereldbol echter een kans om hun theorieën te delen en de beweging begon enorm te groeien.

“

Na een investering van 20.000 dollar en een sterk staaltje alternatief denkwerk bewezen ze wat de rest van de wereld al meer dan 2000 jaar wist

MORE TRUMAN THAN HUMAN

Hoe ziet de aarde er dan wel uit? Niet geheel verrassend zijn niet alle complottheoretici het hier over eens. Waar ze het wel volledig eens over zijn, is dat elke overheid ter wereld, de volledige wetenschap en in een dubieus samenwerkingsverband ook Hollywood samen in het complot zitten. Over de echte vorm van de aarde is nog geen consensus bereikt. Het merendeel van de complottheoretici ziet de aarde als een ronde schijf, waarvan de noordpool het middelpunt is. Die pannenkoekwereld wordt afgeschermd door een gigantische ijismuur die wij kennen als Antarctica en het heelal dat we boven onze hoofden zien is niets meer dan een gigantische koepel waar enkel de illusie van hemellichamen op geprojecteerd wordt. Het doet denken aan de 'Truman Show', een film over een man die een groot deel van zijn leven onbewust doorbrengt in een gigantische koepelvormige televisieset. Volgens de Society is elke mens een Truman, die zijn hele leven voorgelogen wordt en onwetend onder een grote koepel leeft. Zij zien het als hun taak de 'waarheid' te verspreiden en de leugens van de 'wetenschap' te ontmaskeren.

CIJFERS LIEGEN NIET

De aanhangers van de platte aarde laten het natuurlijk niet bij woorden, ze proberen ook op elke mogelijke manier hun gelijk te bewijzen. Zo is er bijvoorbeeld een experiment opgezet door een groep binnen de Society. Met de hulp van een speciaal kompas ter waarde van een indrukwekkende 20.000 Amerikaanse dollars (het kompas werkt met lasers in plaats van de oude, saaie magneten, *red.*) wilden de *Globbusters*, zoals de groep zichzelf noemt, voor eens en altijd komaf maken met het gekke idee dat we op een planeet wonen. Hun hypothese was, dat als de aarde echt om zijn eigen as zou draaien, een kompas die beweging ook zou maken. Het experiment werd tot driemaal herhaald en telkens werd de rotatie van de aarde bewezen, maar alweer was dit onvoldoende om de groep van mening te doen veranderen. Na een investering van 20.000 dollar en een sterk staaltje van alternatief denkwerk hadden ze dus enkel bewezen wat de rest van de wereld al meer dan 2000 jaar wist.

ZIE GEEN KWAAD, SPREEK GEEN KWAAD

Gelukkig neemt *Schamper* geen genoegen met de resultaten van anderen, dus gingen we zelf op onderzoek uit. Het experiment gaat als volgt: we gooien een bolvormig object door een vlakke straat. Laat ons lukraak een object selecteren: een globe, bijvoorbeeld. Als de aarde echt bol is, zou de curve constant moeten zijn en zou de bal altijd van een helling moeten rollen. Als de bal na een tijdje stil blijft liggen, is het bewezen dat de aarde eigenlijk plat is. Toen we het experiment uitvoerden kwam de globe tot stilstand. Zo bewezen we onomstotelijk dat de aarde plat is.



Voordat u 'enter' indrukt op uw bijzonder zorgvuldig geschreven klachtmail naar onze (zeer bekwaame, *red.*) redactie, of deze editie neerlegt om onmiddellijk meteen uw kennissenkring te halveren door uw plotselinge geloof in de platte aarde te uiten, moet er bij ons experiment een kleine kanttekening gemaakt worden. Als echte proef om de platheid van onze aarde te meten, is voorgenoemd experiment natuurlijk belachelijk. Het dient eerder als voorbeeld van hoe de Society zijn waanideeën opbouwt. Een Flat Earther is enorm sceptisch en wantrouwig, ze geloven niets dat ze niet met hun eigen ogen zien. Voeg daar dan een gigantische lading kromme logica aan toe en de idee dat Hollywood ons voorliegt door ruimte-reizen in scène te zetten komt bijna vanzelf. Ironisch genoeg zouden *Flat Earthers* zeer bekwame wetenschappers zijn door hun nieuwsgierig en kritische denken, mochten ze niet echt geloven dat we op een pannenkoek wonen.

't Is allemaal de schuld van de vreemdelingen!

Over de Japanse duizendknoop

Door: Wouter Antheunis

Illustratie door: Vincence De Gols

Foto: Nathan Laroy

Klimaatverandering is zo hot, dat we bijna zouden vergeten dat globalisering nog andere problemen met zich meebrengt, zoals bijvoorbeeld dat van 'exoten'. Een korte wandeling door Gent bewijst dat het probleem groter is dan je zou verwachten. De Japanse duizendknoop steekt er met kop en schouders bovenuit. Letterlijk.

EEN KLEINE GESCHIEDENIS

Zoals zo vaak waren het geen bewust slechte bedoelingen die geleid hebben tot dit ecologische rampscenario, maar wel de nood van een economisch vooraanstaande klasse om zich te onderscheiden van het plebs. Zo kwamen de eerste exemplaren van deze plant in het midden van de 19e eeuw vanuit Oost-Azië naar Europa.

Initieel werden de planten voornamelijk aangeplant in de parken als bijzondere 'flex' van de imperialistische handelingen van naties. Ondertussen werden wel enkele bijzonderheden over de Japanse duizendknoop duidelijk. De plant groeide immens snel en vormde grote ondergrondse wortelstokken en in geen tijd kreeg de plant ook praktische toepassingen. Zo werd hij aangeplant om erosie tegen te gaan en gebruikten boeren het ook als veevoeder voor hun steeds groter wordende boerderijen. Dit alles zou uiteindelijk de motor worden van een ecologische ramp.

KLONEN 150 JAAR VOOR DOLLY

De verspreiding van de Japanse duizendknoop in Europa gebeurt eigenlijk maar op één manier: via vegetatieve vermeerdering.

Wie geen bioloog is, kent dit fenomeen wellicht bekend door het voorbeeld van 'stekjes'.

Bij deze vorm van voortplanting worden delen van de moederplant afgescheurd en ontwikkelen ze zich elders tot nieuwe planten met een vrij gelijke genetische vingerafdruk. Dit is voor de plant een zeer snelle manier van uitbreiding, maar heeft ook een belangrijk nadeel. Als een plant zich enkel zo voortplant, verliest hij ook gedeeltelijk de capaciteit om in te spelen op veranderende omstandigheden. Voor een exoot die perfect kan gedijen in zijn nieuwe omgeving en weinig tot geen natuurlijke vijanden heeft, is het echter een voordeel. De plant is namelijk minder afhankelijk van seizoenen, lichtintensiteit en de aan- of afwezigheid van bestuivers.

"Zijn aanwezigheid komt ons duur te staan"

Op deze manier werd de Japanse duizendknoop enorm duidelijk aanwezig naast treinsporen, rivieren en auto-wegen. Allemaal plaatsen waar stukken afgescheurde plant zich verder verspreid hebben.

DE ONDERGANG VAN HET AVONDLAND

Opvallend genoeg hebben de meeste mensen eigenlijk geen idee van het bestaan van invasieve soorten, dat leert een korte bevraging ons. Toch is het iets wat ons allemaal aanbelangt, want deze specifieke plant is niet bepaald een doetje.



De laatste jaren komt de Japanse duizendknoop steeds vaker voor in steden. In Gent kan je geen oever voorbij lopen zonder een dik, hoog en groen bladerdek naast je te zien. Deze exorbitante aanwezigheid komt ons letterlijk duur te staan. De ondergrondse wortelstokken zijn bijzonder stevig en banen zich makkelijk een weg doorheen funderingen, buizen en kademuren. Hierdoor is de kost die we betalen voor de aanwezigheid van de Japanse duizendknoop bijzonder hoog. Amsterdam maakte eerder dit jaar nog meer dan 8 miljoen euro vrij om deze plant te bestrijden!

Niet enkel de beschadiging van infrastructuur is een reden om ten strijde te trekken tegen de Japanse duizendknoop. Verder zorgen zijn dikke bladerdek en snelle groei er ook voor dat andere planten niet op hun natuurlijke plek kunnen gedijen. Dit heeft op zijn beurt een impact op het ecologische evenwicht. Kleine insecten die afhankelijk zijn van bepaalde planten delven het onderspit en verdwijnen zelfs helemaal, waarna ook soorten die hiërarchisch hoger staan, geraakt worden.

“De duizendknoop is een symbool van armoede”

Bovendien haalt de plant ook veel stikstof uit de bodem en zet het om in biomassa. Dit hoeft niet onmiddellijk een probleem te zijn, maar als de Japanse duizendknoop bijvoorbeeld aan een oever staat, kan dit wel bijdragen tot de eutrofiëring van de waterweg. Bij eutrofiëring zal een overvloed aan voedingsstoffen, zoals stikstof, zorgen voor de toename van algen en micro-organismen allerhande die al de zuurstof aan het water onttrekken. De gevolgen van eutrofiëring zijn vis-

sterfte en geurhinder.

Niet alle gevolgen van de plant zijn ecologisch of materieel. Omdat steden en gemeenten zich bewust worden van de negatieve gevolgen en het bijhorende stigma zijn de rijkere en toeristischere delen van een stad vaak de eerste plaatsen die onder handen genomen worden. Dit maakte van de duizendknoop een symbool van armoede en sociaal achtergestelde stadsdelen in o.a. Wales en Cornwall. De planten in deze stadsdelen zijn ook verborgen plaatsen om te sluikstoren, omdat het bladerdek het afval afschermt.



DE OPLOSSING

Jammer genoeg is er nog geen oplossing in zicht. Er wordt veel onderzoek gevoerd, maar momenteel moeten steden zich behelpen met de bekende methodes. Vaak wordt de plant gewoon gerooid. Het is beter dan niets doen, maar heeft wel een pak nadelen. Bij het snoeien kunnen kleine plantdeeltjes rondgestrooid worden en dat kan resulteren in een nieuwe kolonie. Bovendien is het erg arbeidsintensief en zit het echte probleem van de plant, de wortelstok,

niet boven maar onder de grond. Een betere methode is in Gent al goed ingeburgerd. Als schapen ingezet worden voor het maaien, vliegen er minder stukjes van de plant weg. De schapen kunnen wel enkel de scheuten maaien die in het voorjaar boven de grond uit komen piepen.

“Het ene probleem mag niet tot het andere leiden”

Wie al eens slechte sci-fi kijkt, weet dat de grootste zwakte van een alien heel vaak samenhangt met zijn sterkste punt. Dit is voor de Japanse duizendknoop niet anders. Net omdat hij hier geen natuurlijke vijanden kent, kunnen wetenschappers experimenteren met natuurlijke vijanden. Dit zijn dan insecten, bacteriën of schimmels die de plant kunnen schaden. Hierbij is het natuurlijk wel zeer belangrijk dat het oplossen van het ene probleem niet leidt tot het volgende. Daarom duren deze onderzoeken zeer lang en wachten steden en gemeenten beter niet op de resultaten. De meest gebruikte methode is de inzet van glyfosaat. Dat kan gewoon worden gestoven op de bovengrondse plantdelen, maar er zijn ook veel voorbeelden waar glyfosaatherbicides rechtstreeks ingespoten worden in de holle stengels of in ondergrondse wortelstokken.

Welke methodes gebruikt worden om deze exoot aan te pakken, hangt af van locatie, tijd en doel. Momenteel is het vooral belangrijk dat mensen zich minstens bewust worden van het probleem. Er wordt algemeen aangenomen dat de verspreiding van de Japanse duizendknoop versterkt zal worden door stijgende temperaturen. We zijn er nog niet meteen van af.



Eigen onderzoek eerst

Jonas Roelens: Een bi-zonder leerzaam onderzoek

DOOR COLLIN CARDON, JASPER DE WIT & JUDITH LAMBERT

FOTO: VINCENT PEETERS

In de vroegmoderne tijd moesten we je nu waarschuwen, want spreken over sodomie zou ervoor zorgen dat je tong uitvalt. Wat een geluk dat de tijden veranderen. Het is de geschiedenis van deze doodzonde die Jonas Roelens onderzocht in zijn doctoraatsstudie. Begin deze maand won hij er zelfs de PhD-cup mee.

Je hebt de PhD-cup gewonnen voor je doctoraatsstudie in de geschiedenis.

Over wat ging jouw onderzoek juist?

"Ik heb sodomie onderzocht in de vroegmoderne Zuidelijke Nederlanden. Dat is onze regio tussen 1400 en 1700. Sodomie is een overkoepelend begrip voor alle vormen van verboden seksualiteit, of zaken die niet op voorplanting gericht zijn bijvoorbeeld masturbatie en pedofilie, maar vooral homoseksualiteit. De belangrijkste conclusie uit mijn studie is dat wij een heel strenge regio waren: nergens in West-Europa werd homoseks-

dan nood is aan een externe vijand. Sodomieten, joden, ketters, keuze te over. Die externe vijand versterkt de interne cohesie van de samenleving. Op het einde van de 15de eeuw was vooral de sodomiet kop van jut."

“

Je bent het niet eens met je buurland? Hup, je noemt hem een sodomiet.

Zijn deze bevindingen relevant om hedendaagse problematiek hierrond te verklaren?

"Ik denk van wel. Het is natuurlijk een beetje een semantische discussie. In hoeverre kan geschiedenis ons iets leren? We zien niet altijd zomaar een herhaling van het verleden, maar er zijn wel degelijk parallellen die we kunnen trekken. Ook vandaag zie je bijvoorbeeld dat zondebokme-

vandaag doorleven, ook in onze samenleving."

"In de middeleeuwen bestond homoseksualiteit nooit in de eigen gemeenschap. Men kende dat niet, dat kwam uit het buitenland, van ver weg. Dat komt vandaag nog steeds voor. In bepaalde islamitische regimes of Afrikaanse landen, maar ook in Rusland. Volgens hen is homoseksualiteit iets dat uitgevonden is in het Westen. Als het dan toch voorkomt in eigen land, steken ze het op contact met buitenlanders."

Werd er dan regelmatig gebruik gemaakt van het verwijt van sodomie als een soort chantagemiddel?

"Absoluut! Vorsten onderling deden niets anders. Je bent het niet eens met je buurland? Hup, je noemt het een sodomiet. Dat is een heel duidelijke boodschap, want als zijn seksuele karakter al zo gecorrumpeerd is, dan is zijn politiek dat zeker ook. Ook gewoon pragmatisch: je kon niet scheiden in die periode en ik heb gevallen gevonden van vrouwen die hun man valselijk beschuldigden van sodomie. Zo kwam hun echtgenoot op de brandstapel terecht en waren zij vrij om te trouwen met wie ze wouden. In bepaalde gevallen werd dat echter ontdekt en dan werden die vrouwen heel zwaar gestraft. De grappigste is een vrouw die zichzelf met een stok anaal bewerkt heeft, om aan de schepen wonden te kunnen tonen. 'Kijk eens hoe hard mijn man mij anaal verkracht, die pleegt sodomie met mij, verbrand hem maar.'"



sualiteit zo hard vervolgd als hier en je ziet een belangrijke piek op het einde van de 15de eeuw."

"Er is gebleken dat deze vervolging niet altijd even extreem was, maar in golven optreedt. Mijn onderzoek heeft geprobeerd die golven te verklaren. Ik ben gestart bij de zondeboktheorie. Die stelt dat als een samenleving problemen heeft, er

chanisme aan de gang, nu voornamelijk bij migranten. De aanpak van minderheden zegt iets over hoe een samenleving ervoor staat. In die optiek kunnen we wel iets leren uit het onderzoek. Het zijn die grotere omvattende structuren die intolerantie in de hand werken. Het is bijvoorbeeld heel frappant hoe bepaalde middeleeuwse retorische trucjes tot

Cultuuragenda

DOOR DAVID MICHIELS



05/11: Maya Youssef Trio

@ Handelsbeurs

MUZIEK – Maya Youssef groeide op in Damascus en wil met haar muziek een tegengif bieden voor de dood en vernieling die heersen in haar geboorteland Syrië. Uit een sierlijke tafelharp - de qanûn - tovert zij Arabische melodieën met elementen uit de jazz en flamenco die helend en hoopgevend werken. Deze qanûn is een 78-snarig instrument waarvan elke snaar vier knopjes heeft om de spanning te bepalen. De cello en de tamboerijn versterken het opzweepende karakter en verleiden de luisteraar moeiteloos tot vingergeroffel. (student: €7)



26/10 - 27/10: Indisch Festival

@ Stadshal

FESTIVAL – Wanneer de herfstvakantie begint voor de kindjes, is het dit jaar ook Diwali: de dag waarop hindoes de overwinning van het licht op de duisternis, oftewel van goed op kwaad, viëren. Voeg u bij de feestende menigte en geniet van de Indiase keuken, de traditionele dansen en muziek, en workshops over tattoos, keukentips, yoga en Bollywood-choreografie. **Glimpse of India** wil je laten kennismaken met de Indiase cultuur en verwelkomt iedereen van 11:00 tot 20:00 (zaterdag) en 11:00 tot 18:00 (zondag) onder de Stadshal. (gratis)



VANAF 19/10: 'Mijn legerdienst'

@ Huis van Alijn

EXPO – Tot 1994 was je als jonge snaak doorgaans verplicht om een tijdje militaire training te volgen: drill, aardappelen schillen, enzovoort. Af en toe laait het debat weer op en wil de oude garde de dienstplicht opnieuw invoeren om de jeugd wat discipline bij te brengen. Ga voor de zekerheid alvast eens een kijkje nemen in het Huis van Alijn op de Kraanlei. Daar wordt nog tot 26/04 het verhaal verteld van de Belgische miliciens doorheen de twintigste eeuw: een expo met foto's en andere materiële overblijfselen van het soldatenleven. (€2)



Dagelijks om 21:00, behalve op vrijdag en zaterdag: Jazz

@ Hot Club

MUZIEK – Via het smalle Schuddevissstraatje op de Groentenmarkt kom je terecht in een klein cafeetje met twee verdiepen, gezellig verlicht door het schijnsel van lange kaarsen. De cafënaam mag dan wel de associatie met een *cabardouche* oproepen, Hot Club is eerder een plek voor sax dan een huis van lichte zeden. Bijna iedere avond kan je er genieten van een gratis jazzoptreden, op woensdag en donderdag gevolgd door een jamsessie. (gratis)

De maatschappelijke relevantie van cartoons

TEKST & ILLUSTRATIE: DAAN VAN CAUWENBERGE

Een artikel is maar zo goed als de afbeelding die erbij staat. En geen enkele afbeelding springt zo in het oog als een cartoon. Maar wat is een cartoon eigenlijk? En wat is de relevantie van die schijnbaar vluchtig getekende afbeeldingen voor een krant?

In juni 2019 liet de Amerikaanse krant *The New York Times* (NYT) weten dat ze niet langer cartoons zouden publiceren in de internationale uitgave van hun krant. Aangezien eerder al een soortgelijk besluit werd genomen voor hun nationale uitgaves, kwam dit dus concreet neer op een ban op cartoons in de NYT. Cartoonisten van over de hele wereld lieten hun verontwaardiging horen over deze beslissing, die volgens hen neerkomt op censuur.

Om dit debat over de cartoonban breder te kaderen, is het nodig even stil te staan bij cartoons. Wat zijn deze karikaturale afbeeldingen, die soms een grotere impact lijken te heb-

ben dan de genuanceerde artikels die ze artistiek begeleiden? En waarom is het verbod op cartoons een klap voor kritische journalistiek? Gelukkig heeft de UGent een rijke traditie aan serieus onderzoek naar cartoons. Daarom besloten wij twee masterproeven te gebruiken als

bronnen voor onze zoektocht, namelijk 'Politieke cartoons en hun publiek' van **Koen Destoop** en 'Cartoons in het land van de anti-sovjets' van **Jos Podevyn**.

DEFINITIES UITLIJNEN

Vooraleer we kunnen ingaan op de relevantie van cartoons is het belangrijk dat we eerst bepalen wat een cartoon precies is. Niet iedere getekende afbeelding in een krant of tijdschrift mag zich zomaar een cartoon noemen. Daarvoor moet die eerst bepaalde eigenschappen hebben. "Een algemene definitie van cartoons is er niet," stelt Destoop, "maar doorgaans is een cartoon veel simpeler dan de gemiddelde afbeelding.

“

“In cartoons is er minder plaats voor nuance” -
Destoop





Ook is er meer nadruk op overdrijving, zoals bij een karikatuur, en zit er telkens een boodschap van de cartoonist achter. Een afbeelding zoals een foto geeft de realiteit weer, een cartoon eerder een visie en die vervormt dus steeds de realiteit. Toch gaat een cartoon ook steeds over de actualiteit en probeert de cartoonist deze op humoristische wijze weer te geven.”

Cartoons zijn dus politiek beladen prenten die de realiteit op een karikaturale manier willen benaderen. Misschien passend voor de vaak humoristische functie van cartoons, berust ook het woord zelf op een spraakverwarring. Zo schrijft Podevyn in zijn masterscriptie: “Cartoon komt van het Italiaanse woord ‘*cartone*’, dat vaak gebruikt werd om te verwijzen naar de voorontwerpen van muurschilderingen. In 1843 hield men in het Britse parlamentsgebouw een tentoonstelling van ‘cartoons’, toen dus voorontwerpen. Het magazine *Punch* maakte een satire over die tentoonstelling, waarbij ze hun eigen cartoons ontwierpen. Door een spraakverwarring ontstond zo de nieuwe betekenis van het woord ‘cartoon’.”

VORMEN EN MATEN

Nu weten we ongeveer wat een cartoon is, maar welke functie kan een cartoon precies hebben? Destoop maakt op dit vlak een onderscheid tussen drie soorten cartoons: “Allereerst zijn er analyserende cartoons, die hebben in de eerste plaats tot doel om informatie te verschaffen of zaken te verduidelijken. Daarnaast is het ook mogelijk dat een cartoon geen informatie wil overbrengen, maar commentaar wil geven op bepaalde informatie. Dan spreken we van becommentarië-

rende cartoons. En ten slotte zijn er ook nog cartoons waarvan het doel vooral is om mensen (politiek) te laten handelen. Dat zijn agitatorisch-propagandistische cartoons.”

Volgens Destoop is het belangrijk dat we de cartoon vooral zien als een vorm van emotionele overtuiging: “Een louter in-

“

Professor Devos verheft zich als een Gallisch stamhoofd boven zijn studenten

formatieve cartoon bestaat volgens mij zo goed als niet. Er is quasi altijd een boodschap mee gemoeid, en deze is doorgaans emotioneel van aard. Omdat cartoons werken met beelden, waar veel minder ruimte is voor nuance, is er hier eerder sprake van een emotionele dan van een rationele argumentatie.” Volgens professor **Charles A. Hill** is dit tevens de reden waarom veel studies lange tijd geen interesse getoond hebben in cartoons.

BEELDSPRAAK

De emotionele lading in cartoons leidt tot een specifiek probleem. Zoals Destoop het zegt in zijn masterproef: “Een cartoon is enkel zo invloedrijk als de mate waarin het publiek de cartoon kan begrijpen en participeert in het gegeven argument.” Daarom is het dus nodig dat de cartoonist een hoeveelheid herkenbare beelden op zo’n manier samenstelt dat het publiek de betekenis kan begrijpen. “Voorts is het zo dat iedere lezer een eigen interpretatie kan geven aan een politieke cartoon naargelang de politieke voorkeur, interpretatieve behendigheid en een heleboel andere factoren.”

Om deze vrij abstracte uitleg een beetje te concretiseren, gebruiken we een cartoon die verscheen in de vorige editie van Schamper. Bij een artikel over tussentijdse proeven werd toen deze cartoon van **Carl Devos** geplaatst. Mensen die de tussentijdse proeven een slecht idee vinden, lazende cartoon vast als een spotprent: professor Devos die zichzelf boven zijn studenten verheft als een soort Gallisch stamhoofd. Voorstanders van de tussentijdse toetsen hadden dan weer een minder ironische lezing van de cartoon: voor zijn goede ideeën verdient Devos het om als een stamhoofd rondgedragen te worden. Beide interpretaties steunen op het feit dat de lezer zowel het hoofd van professor Devos, als de personages uit **Asterix** herkent.

STEREOTYPES

Volgens Podevyn zijn er ook gevaren verbonden aan deze manier van communiceren: “Cartoons zijn altijd een vorm van codering: losse afbeeldingen en



tekens worden samengeplaatst om zo een boodschap over te brengen. Die codering brengt echter een groot gevaar met zich mee. Het gebruik van symboliek, een belangrijk middel van de cartoonist, werkt namelijk stereotypie in de hand. Die stereotypie is een systematische verwarring van het afgebeelde met de afbeelding.” Zo worden moslims gelijkgesteld aan de afbeelding van mannen in lange kleden en baarden, en stellen we **Donald Trump** gelijk aan eigenschappen die hij enkel in cartoons heeft.

Ondanks het feit dat Destoop dit gevaar van stereotypie niet ontkent, ziet hij hierin echter geen reden om een cartoonist te censureren: “Ik vind dit geen groot probleem. Het is eigen aan de karikatuur dat die bepaalde zaken probeert te overdrijven. Persoonlijke kenmerken van iemand uitvergrooten is geen probleem, maar bij een groep mensen wordt dit soms wel als problematisch gezien. De cartoonist gaat vaak op zoek naar het meest herkenbare en vergroot dat uit om zo duidelijk mogelijk te zijn. Zoals men bijna altijd een Fransman met baret en stokbrood zal tekenen. Duidelijke grenzen zijn er niet.”

CENSUUR AFLIJNEN

Als het over censuur gaat, verschillen Destoop en Podevyn sterk van mening. Destoop vindt censuur sowieso *not done* als het gaat om cartoons: “Alle vormen van censuur vind ik onterecht en contraproductief. In censuur huist er ook een paradox: datgene wat je probeert te verbieden, zal altijd juist daardoor bekend worden. Iedereen moet zijn eigen oordeel over de cartoon kunnen vellen. Een cartoon heeft volgens mij de be-



doeling om het debat open te trekken. Daardoor wordt de cartoonist een soort columnist. En ik vind dat die door de staat noch door de krant gecensureerd mag worden. Cartoonisten doen al aan zelfcensuur en dat lijkt me voldoende.” Podevyn denkt echter dat censuur *part of the game* is. “Voor mij is de cartoonist een soort journalist, al zijn er belangrijke verschillen. Journalisten maken hun boodschap expliciet en genuanceerd, terwijl de boodschap van cartoons vaak

“

“Voor mij is de cartoonist een journalist” - Podevyn

eerder impliciet is en neerkomt op één duidelijke kreet. Daardoor krijgt binnen de redactie de cartoonist vaak veel meer ruimte dan andere journalisten. Toch draagt die, net zoals de andere journalisten, een verantwoordelijkheid door de grote impact die hij heeft. De cartoonist kan niet zomaar alles tekenen. Niet alleen is het logisch dat een krant selecteert welke cartoons ze geschikt vindt, maar cartoonisten doen vaak ook aan zelfcensuur.

TRUMP EN NETANYAHU

Dat brengt ons ten slotte bij de beslissing van de NYT om geen cartoons meer te publiceren. Dit besluit volgde na een antisemitische cartoon in hun krant, waarin de Israëlische premier **Benjamin Netanyahu** werd afgebeeld als een hond aan de leiband van baasje Trump, die zelf een keppel droeg. Volgens veel cartoonisten wereldwijd, zoals **Martin Rowson**, is dat alsof je columns in je krant zou bannen na het publiceren van één slechte column. “Cartoonisten zijn altijd de eersten die een krant zal laten vallen, dat is altijd al zo geweest.” stelt Rowson, “Maar dat de NYT dit na één ranzig geval doet is toch veelzeggend. Cartoonisten zijn als kanaries in een koolmijn, als ze achter ons aangaan weet je dat de politiek giftig wordt.”



HHVB: Ironie, maar dan ironisch

Jaarlijks fileert hij de actualiteit met zijn bekende messcherpe en nietsontziende humor. Hij is de schrik van iedere bekende Vlaming, een reuzen-doder. Maar genoeg over Geert Hoste, want wij keken naar de conference van Xander De Rycke, en dat was ook best oké.

DOOR DRIES BLONTRUCK & JAN EMIEL CORDEELS



In de derde editie van 'Houdt Het Voor Bekeken', zijn jaarlijkse conference over tv en film in Vlaanderen, gooit De Rycke het over een andere boeg; die van de nostalgie. We zien een film liefhebber die verlangt naar 'de goeie ouwe tijd', maar niet terugvalt op de dwaze bewering dat hedendaagse televisie en film in hun geheel *bucht* zouden zijn.

Zoals het een goede tv-conferencier betaamt, geeft De Rycke ons een beeld van de meest opvallende films en series van het afgelopen jaar. Van 'Girl' tot 'Patser' en via VIER naar VTM; De Rycke geeft rake kritiek, maar deinst er ook niet voor terug om de positieve kanten te belichten. Vooral het realitygenre wordt onder vuur genomen; goedkoop, te makkelijk, niet interessant en vooral te veel gelijkaardige formats. 'Love/Temptation Island', 'De Buurtpolitie' en 'SOS 112', en programma's met bekende koppen; allen worden ze gefileerd en afgeserveerd. Hij roept op tot meer creativiteit, en vooral, minder bv's.

Over het algemeen mag De Rycke zichzelf op de borst kloppen met zijn sterke show. De grappen steken vaak vernuftig ineens en worden met een kwinkslag gebracht. Hij is zich ten volle bewust van

zijn eigen gebreken en is allerm minst bang om zelf het lijdend voorwerp van een grap te zijn. Soms heeft De Rycke echter de neiging om iets te vlot in de val van de goedkope sneer of voorspelbare opmerking te trappen, misschien in de zoektocht naar een makkelijke lach. Die heeft hij echter helemaal niet nodig, ook zonder deze uitschuivers staat de conference als een huis.

“

De indruk ontstaat dat
De Rycke van twee
walletjes wil eten

In deze editie van HHVB focust de comedian op zijn observatie dat zenders en programmamakers vaak gebruik/misbruik (schrapp wat niet past) maken van de nostalgie naar films en series uit de oude doos. Hij chargeerde tegen het concept van nostalgietelevisie in een ijzersterke uiteenzetting, die echter meteen wat aan kracht verliest. Ironisch genoeg gebeurt dat door iets wat doorgaans als één van De Ryckes grootste wapens gezien wordt: ironie.

Enerzijds levert De Rycke natuurlijk een terechte kritiek op het nostalgiegevoel, maar hij liet zich meerdere malen betrappen op het ironisch gebruik ervan. Een enkele keer benoemt hij het, laat hij het publiek merken dat de 'weet-je-nog' deel uitmaakt van zijn kritiek, maar andere keren sluipt de nostalgie de show schijnbaar geruisloos binnen, zonder dat hij zelf het erg lijkt te vinden. De indruk ontstaat dan dat De Rycke van twee walletjes wil eten. Mogelijk bedoelt hij het ironisch, maar het feit dat het vooral die nostalgische delen en lofzangen op de eigen jeugd zijn die het publiek echt meezuigen in zijn verhaal, zorgt toch voor een dubbel gevoel.

De slotsom is dan ook: de derde HHVB is een voorstelling die geen moment veelt, en ook volgbaar is voor wie niet erg actief de televisie- en filmwereld opvolgt. De Rycke zelf hintte richting een eventueel einde van of een doorstart voor zijn successhow. Hoewel de comedian een eerder grimmig toekomstbeeld van het medialandschap schetst, laat hij ook een lichtje branden aan het einde van de tunnel. Of is het de hand van **Danny Verbiest?**

Cartoonist Lectrr: aarsmade of ambetanterik

DOOR ELLA ROOSE
FOTO: JASPER DESMEDT

Steven Degryse is een naam die u waarschijnlijk niet veel zegt. Onder het pseudoniem Lectrr voorziet hij de lezers van *De Standaard* (en Twitter) dagelijks van kersverse spotprenten. Wie is de mens achter de cartoonist? En hoe ziet hij de wereld?

Hoe bent u destijds aan de bak geraakt als cartoonist?

“Net afgestudeerd kwam ik thuis en vertelde ik dat ik cartoonist wilde worden. Mijn ouders moeten daar weken van wakker hebben gelegen. Bijna alle Vlaamse cartoonisten waren toen al meer dan twintig jaar bezig. Grote namen als **Zak** of **Kamagurka** schuif je niet zomaar aan de kant. Dus ben ik eerst in het buitenland beginnen schrijven als freelancer, soms voor heel merkwaardige bladen. Op een bepaald moment was de helft van mijn klanten failliet. Plots had ik zelfs te weinig geld om mijn huishuur te betalen. Ik was wanhopig. Ik overwoog bij een begrafenisondernemer te gaan werken of nachtwaker te worden, toen *De Standaard* belde. Ze hadden een cartoonist nodig en iemand die ik kende, had mij voorgesteld. Op drie maanden tijd was ik huiscartoonist. Geen lijken wassen dus!”

Waaruit bestaat uw creatief proces?

“Ik heb eigenlijk nog altijd, na al die jaren, geen flauw idee waar ik mee bezig ben. Nu zou ik het omschrijven als ‘iedere dag opstaan en rondlopen tot de tijd bijna op is’. Soms benijd ik slagers: zij kunnen na vijftien jaar heel droog uitleggen hoe ze een worst maken. Ik kan dat niet met cartoons, er bestaat geen formule voor. *I’m just winging it.*”

Mensen verwarren creativiteit soms met het beeld dat **Hemingway** ervan schetst: ‘Dat daalt op je neer en je hebt talent nodig’. Dat is onzin, soms moet je gewoon je tijd uitzitten tot je iets goeds bedenkt. Het is erg om zeggen, maar als de Notre-Dame afbrandt, heb ik tonnen inspiratie en heb ik een productieve dag. Maar meestal lees ik het nieuws en denk ik: mijn God, wat moet ik daar nu weer over tekenen?”

“

**Ik heb geen flauw idee
waar ik mee bezig ben**

Hoe vindt u een evenwicht tussen uw eigen interesses en die van de publieke opinie?

“Politiek gezien ben ik niet links of rechts. Mensen verwachten heel vaak dat cartoons hun eigen mening reflecteren. Ik geef maatschappijkritiek in mijn cartoons, maar dat betekent niet dat ze mijn eigen mening reflecteren. Wie de macht in handen heeft, krijgt de volle laag. De hoogste bomen van het moment vangen wind, of ze nu links zijn of rechts. Volgens mij ben ik een beetje in dat anarchisme van de kunstschool blijven steken. De chaos die heerst in de samenleving interesseert mij mateloos.

Maar het is wat dubbel: eigenlijk was ik beter werkloos, want dat zou betekenen dat de wereld er beter uitzag.”

Krijgt u soms reacties van trollen op sociale media door die provocerende onderwerpen in uw cartoons?

“Haatmail is een constante. Om die reden ben ik trouwens met Facebook gestopt. Het werd gewoonweg te gortig en ik heb daar ook niets aan. Het is vandaag veel makkelijker geworden om dat soort bedreigingen en haatmails te versturen. Vroeger moest je je brief op de post doen. Vooraleer je aan de postzegel likte, had je al vrij veel tijd gehad om het te overdenken. Nu kun je met een klik je impulsiviteit voeden. Ik merk bijvoorbeeld dat ik af en toe mails krijg van mensen die zich achteraf verontschuldigen. In discussie treden met die mensen heeft geen zin en dat doe ik dus niet. *It’s part of the job* en het is eigen aan deze tijd.”



Wat staat er dan in die haatmail?

“Haatmail levert vooral hilarische dingen op. Die staat vol met dt-fouten en onnozelheden. De meest originele haatbrief die ik ooit gekregen heb, begon met de aanspreking ‘aarsmade’. Het moet diep gezeten hebben bij die mens. Ik was onder de indruk van die woordenschat, want meestal stelt die weinig voor. Ik had tranen in mijn ogen van het lachen. Misschien moet een onderzoeksgroep van psychologen zich daar eens mee bezig houden, want volgens mij zitten er daar nog enkele onbekende aandoeningen tussen.”

Waar trekt u de grens in cartoons op ethisch vlak?

“Ik hanteer één regel: niet met slachtoffers lachen. Er is altijd iemand die iets veroorzaakt, vooral de machten. Die zijn het interessantst om mee te lachen. Als je begint te spotten met een kind dat aanspoelt op een strand, ben je volgens

mij verkeerd bezig. Heel soms durf ik mijn eigen regel wel eens breken. Als ik dit doe, is het met de bedoeling om de dader of de machtige te raken.”

Proberen mensen u vaak te categoriseren of in het politieke spectrum te plaatsen?

“Ik word er vaak van beschuldigd links te zijn in mijn cartoons. Aan die mensen stel ik voor om naar mijn vroegere werk te kijken. Dan zouden ze zien dat ik vroeger evengoed op de kap van de socialisten zat. Het is heel moeilijk voor mensen om te aanvaarden dat iemand niet te catalogiseren valt. Het enige dat ik echt ben, is een ambetanterik. In dat hokje mag iedereen mij gerust steken. Moest ik nu politiek gekleurd zijn en opdrachten aanvaarden van politieke partijen, dan zou ik meteen drie Porsches kunnen kopen. Uit principe wil ik dat werk niet doen omdat je dan in een situatie terechtkomt waarin je geen kritiek

mag geven op de opdrachtgever zelf. *You don't bite the hand that feeds you.* Ik wil dat wél kunnen doen. Humor is een heel krachtig wapen. Humor gaat ook heel snel viraal, terwijl politieke posts op sociale media het moeilijk hebben.”

Is Theo Francken een godsgeschenk voor de cartoonist in Vlaanderen?

“Wij zijn in België sowieso gezegend. We hebben zes parlementen en meer dan vijftig ministers. Als ik dat aan buitenlandse cartoonisten vertel, geloven ze mij vaak niet. Theo Francken is inderdaad heel zichtbaar en een dankbaar onderwerp voor mijn cartoons. Heel links ergert zich aan hem en heel rechts ziet hem als een soort messias. Dat effect heeft **Donald Trump** ook. Ik ben er zeker van dat als **Kristof Calvo** verkozen zou worden, hij ook voldoende domme dingen zou zeggen om mee aan de slag te kunnen.”

Maatschappelijke polarisering is dus een speeltuin voor u.

“Absoluut! Trump is voor cartoonisten een levende stripfiguur. Soms teken ik een cartoon over hem en twijfel ik om die te publiceren. Dat is helemaal niet erg, want een paar uur later al heeft hij alles veel erger gemaakt en heb ik opnieuw materiaal voor cartoons. Wat ik bijvoorbeeld apprecieer aan de Trumps en de Boris Johnsons van de wereld, is dat ze visueel ook stripfiguren zijn. Wie had ooit gedacht dat een man die zichzelf oranje schildert in het Witte Huis zou zitten? Je moet ook eens letten op de das van Trump. Die is zo lang! Zo’n figuren zijn goudmijnen voor cartoonisten.”

U probeert uw eigen mening op de achtergrond te laten in uw cartoons. Maar spreekt u zich wel uit over bijvoorbeeld persvrijheid?

“Ik ben daar heel actief in door onder andere lid te zijn van *Cartooning for Peace*. Soms gebeurt het dat een cartoonist wordt vastgehouden in een land. Dan heeft die organisatie fondsen en contacten om mensen zo snel en zo goed mogelijk te helpen. Ze gaan ook lezingen geven in scholen over persvrijheid. Er zijn nog nooit zo veel journalisten vermoord als vorig jaar, dus de persvrijheid staat echt onder druk. In Turkije zitten er nu cartoonisten in de gevangenis en zijn er zelfs sommigen verdwenen. Ik publiceerde daar tien jaar geleden, maar in het huidige politieke klimaat kan dat niet meer. Dat komt ook onze richting uit. Er is onlangs in de VS een cartoonist ontslagen omdat hij lachte met de president. Bovendien vallen cartoonisten heel vaak uit de boot als het gaat over persvrijheid. We worden heel vaak gezien als ‘maar kunstenaars’. Dus *awareness* rond persvrijheid van cartoonisten is broodnodig.”

“Beste aarsmade”: ik kreeg tranen in mijn ogen

Heel weinig mensen weten hoe u eruit ziet en wat uw echte naam is. Is dat een bewuste keuze?

“Ik vind dat mysterie heel belangrijk. Bekend zijn interesseert mij absoluut niet. Ik heb veel respect voor mensen die dat kunnen. Maar ik wil liever op mijn gemak naar de Delhaize kunnen gaan om

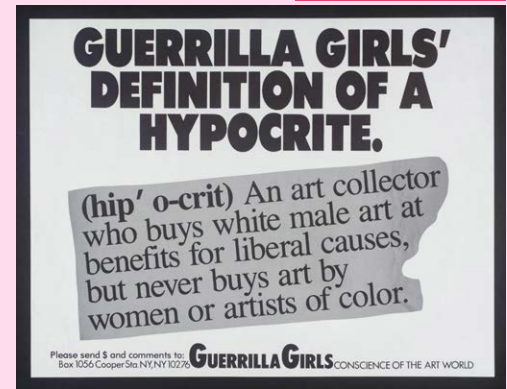
oorstokjes en tampons. Ik heb ooit vier uur naast mijn hoofdredacteur op het vliegtuig naar Rome gezeten voor we van elkaar doorhadden wie de ander was. Een andere hilarische situatie was toen ik werd uitgenodigd voor een afscheidsfeestje van een journalist van *De Standaard* in het Vlaams Parlement. Al mijn stripfiguren liepen daar rond. Ik zat tussen de mensen die ik elke dag teken en niemand wist wie ik was. Die anonimiteit is fantastisch!”



Gorilla(s) in musea

een biografie
door Sixtine Bérard

Als je tijd doorbrengt in musea en geld spendeert in de bijhorende shops, zou deze zin je bekend in de oren moeten klinken: *"Do women have to be naked to get into the Met. Museum?"* Deze vraag is niet ongegrond, maar gegroeid uit een stevige portie genderongelijkheid in de kunst. Ze zijn met weinig, de vrouwelijke Van Goghs. Correctie: door een androcentrisch beeld van de kunstgeschiedenis lijkt het zo. En daar doet Guerilla Girls iets aan.



GUERRILLA GIRLS' POP QUIZ.

Q. If February is Black History Month and March is Women's History Month, what happens the rest of the year?

A. Discrimination.

Om geen 'de klimaatbeweging staat gelijk aan Anuna De Wever en Greta Thunberg'-toestand te veroorzaken, blijven ze bewust anoniem. Ze dragen dan ook gorillamaskers tijdens hun openbare vertoningen, om de focus te verleggen van wie ze zijn naar wat ze willen.

Dat is in elk geval duidelijk: ze pleiten voor een onmiddellij-

ke, daadkrachtige vertaling van intersectioneel feminisme in de (kunst)wereld. 'Wereldvreemde kunstenaars' zijn het niet: ze pendelen tussen kunst en politiek met een efficiëntie die de NMBS doet blozen.

Sinds 1985 hebben deze 'feminist activist artists' al meer dan 100 projecten verwezenlijkt. Performances, affiches, stickers, omtoveringen van de openbare ruimte, video's, kortom een variatie aan kunstvormen om hun boodschap te verkondigen. Ze houden het volkomen democratisch, want alles is te bezichtigen op hun website. Weinig kunstcollectieven hebben al zoveel verjaardagskaarsjes mogen uitblazen als Guerilla Girls. Ze werden niet uit een kool geboren, maar wel uit cijfers even mistroostig als slecht gekookte groene kool: wat een overzichtstentoonstelling moest worden van moderne kunst in het MoMa, wierp (alweer) een schaduw op vrouwelijke kunstenaars. Een schamele 13 van de 169 exposanten waren vrouwen. En dat versnelde de daadkracht van de oprichters: Guerilla Girls was geboren. Uit kwaadheid, maar niet zonder humor en gevoeligheid.

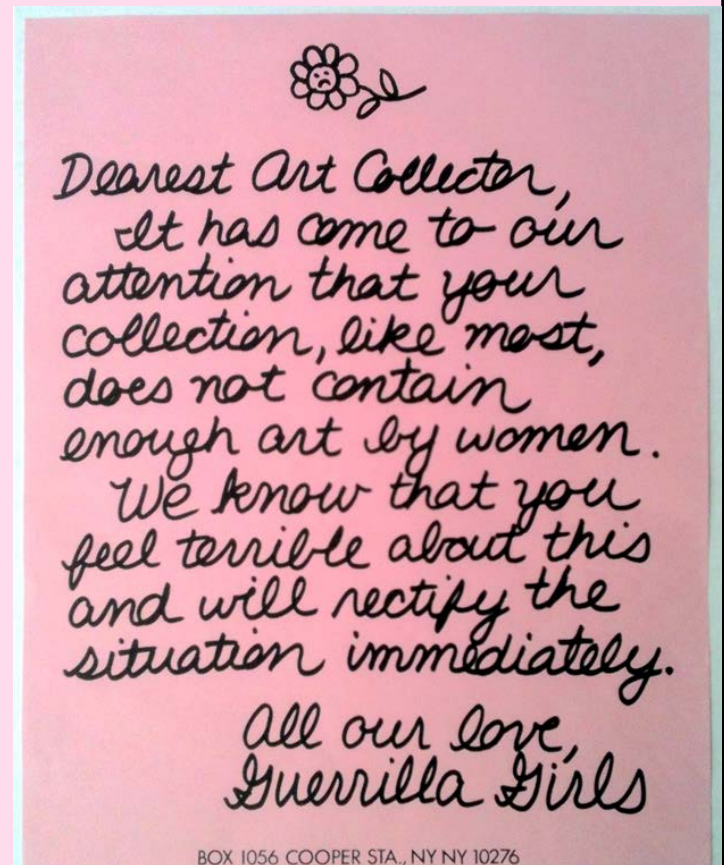
Net zoals ze subtiel en delicaat grappig inspelen op het lichte lettersverschil tussen guerrilla en gorilla, baadt al hun werk in een grijnzende humor. Wat op zich al een prestatie is, want het is niet vanzelfsprekend om grappig te zijn over de pijnlijk aanwezige genderongelijkheid en ontoelaatbare discriminatie op basis van huidskleur of seksuele oriëntatie, bijvoorbeeld.

Ze zijn immers intersectioneel, wat er kort samengevat op neerkomt dat ze hun aandacht verspreiden over verschillende vormen van discriminatie. Het is niet enkel een collectief van naamloze (maar niet breinloze) individuele artiesten, maar ook een bundeling van eisen die dringend gehoor moeten krijgen in de (kunst)wereld.

De strijd zal duren tot galleristen, curatoren, kopers en beleidsmakers waarde hechten aan een schilderij ongeacht de achtergrond van de artiest(e)

Hoe briljant hun spitsvondigheid ook is, het zou nog mooier zijn als ze hun pennen kunnen opbergen en zich kunnen toeleggen op het schilderen van, bijvoorbeeld, lichtgele Citroënen.

Maar dat zal duren tot galleristen, curatoren, kopers en beleidsmakers evenveel waarde hechten aan een schilderij van bijvoorbeeld lichtgele Citroënen ongeacht de achtergrond van de artiest(e).



LIEGENDE SAMSON

HEARTBREAK

GIE
ALS
BECKS!

Catherine & Michael
MARRIAGE
DRAMA!

SPONSORED
GUESS WHO'S DOING
SLIMFAST KETO

Het wordt te veel voor Samson

DOOR JAN EMIEL CORDEELS

Samson De Hond, 's werelds charmantste charmezanger, zet zijn ziel op papier en becommentarieert wat er omgaat in het hoofd van een hond met te veel geld.

Daar zat ik dan zo, denkende dat **Gertjeuh** mijn brief zo zou lezen en we een grote reünie op poten gingen zetten. Wat ben ik toch een grote idioot, natuurlijk heeft die stijve plank geen interesse in iets anders doen dan zo doods in een camera te staren zo. Eigenlijk jammer, want onze hereniging kon zo gepaard gaan met onze instap in de polemiek (politiek *red.*). Ahja de Belgische politiek, waar zo alle voorzet-sels in de Nederlandse taal voor het woord 'formateur' gebruikt worden om een politicus te vinden die volwassen genoeg is om met de andere partijen te praten zo. *Moa seg* nu we het toch over politiek hebben, ik heb zo eens de tijd genomen zo om het Vlaams regeerakkoord te lezen. Als ik dat zo lees zo dan denk ik dat de CD&V beter **Meneer De Burgemeester** zou laten onderhandelen hebben zo, nu lijkt het wel alsof **Meneer Van Vleermuizen** (Leemhuyzen *red.*) aan het roer stond. Ik ben natuurlijk ook niet opgezet met het nieuws over die harde knip zo, want die heeft nu ook voor mij een impact. Waarom, vraagt u zich zo af zo? Wel, u moet weten zo dat de tijden waarin ik

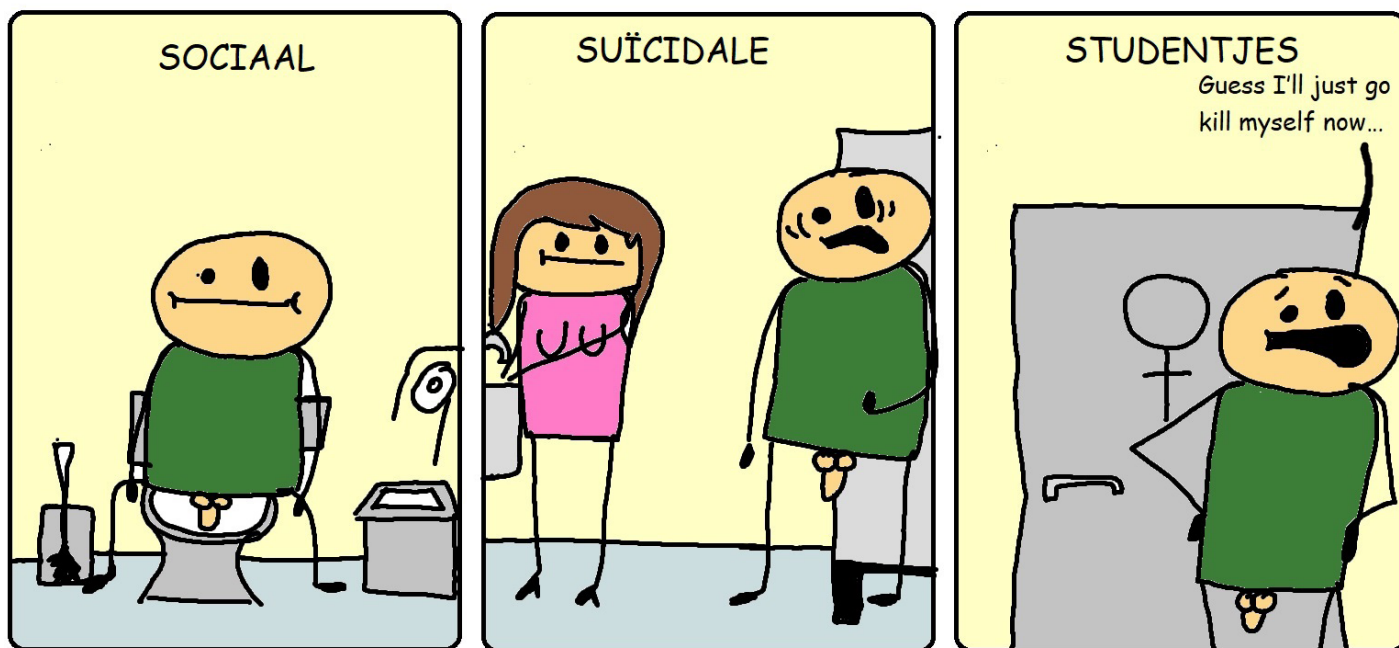
“

Alleen de domme
katten zeggen nee!

met Gertje, in een compleet platonische relatie, het bachelorleven leidde al lang vervlogen zijn. **Bobien** en ik zijn namelijk zo gezegend zo met een nest puppy's. Maar de kroost zal dus ooit nog moeten studeren en ik vrees dat, als ze zo mijn grammaticale kennis geërfd hebben zo, ze zelfs nog langer zullen studeren dan **Ben Weyts**. Niets tegen onze nieuwe verkwister (minister *red.*) natuurlijk, want u moet weten dat ik voor hem werk. Ik kan u dan ook met trots zo meedelen

dat ik zo zijn nieuwste dwaze mascotte ben: **Samson Van Oosterdehardekknipgaathetstuderennietinkorteneel**. Ik en Bobientje vinden het wel zo een beetje raar zo dat de onderhandelingen voor de federale vereniging (regering *red.*) moeten wachten tot die groot uitgevalen gemeenteraden gevormd zijn. Gelukkig heb ik daar een oplossing voor bedacht, ik heb besloten om in de politiek te gaan! *Mja* waarom niet, ik zou er meteen bij passen, want het precedent voor politici met kinderlijk taalgebruik is al geschept door **Conner Rousseau**. Ik weet het, ik weet het, in de politiek gaan zo na de verkiezingen is niet echt logisch, maar je moet natuurlijk ergens beginnen zo. Eigenlijk is dat ook niet het grootste probleem, ik moest namelijk nog een partij zoeken zo. Als adviseur van Meneer De Burgemeester lijkt de CD&V logisch, maar vandaag de dag staat die C meer voor cafépraat dan voor christelijk, dus heb ik zo een alternatief moeten zoeken zo. Bij dezen stel ik dus met veel trots mijn eigen partij voor; **S.A.M.S.O.N.** (Samson Agiteert Met Slechte vOcabulair Nietwaaaaaar). Dus vrees niet lezertjes, ik beloof orde in het hondenhok te brengen. Want daartegen zeggen alleen de domme katten nee!





Stagiair

Kampioen zijn was plezant

De eerste slachtoffers van het nieuwe Vlaams regeerakkoord zijn in recordtijd gevallen. Niemand minder dan de lokale voetbalploeg F.C. De Kampioenen is naar verluidt opgedoekt. Een grap over de Vlaamse canon zou de directe aanleiding zijn geweest: **De Tremmerie P.** zou lachend hebben verklaard dat bier geen onderdeel zou kunnen zijn van de canon, waarop **Waterslaeghers X.** in een vlaag van woede de Tremmerie een uppercut zou hebben verkocht. Getuigen informeerden ons dat de situatie ontspoorde, en de ruzie zou de groep in twee kampen hebben verdeeld: het ene onder de ex-vleesfabrikant **Boma B.**, die tot voor kort OCMW-voorzitter was voor Open VLD, en het andere onder PvdA-lid De

Tremmerie. Een handgemeen zou zijn ontstaan, waarbij niet alleen stoelen en glazen door het raam vlogen, maar ook een kleine Yorkshireterriër (deze is nog steeds vermist, en luistert naar de naam **Nero, red.**). Lokale politieagenten Pol en Jos slaagden er niet in de gemoederen te bedaren en pakten het grootste deel van de cafégangers op. Reacties van getuigen varieerden: "Man, man, man," "Ik zeg altijd: 'Ik wil niet naar de gevangenis!'" en de reactie van de uitbaatster van het café: "Wat gaat ons **Madeleine** daarvan zeggen?"

Spijtig genoeg is dit niet de eerste keer dat politiek de relaties binnen de voetbalploeg en vriendengroep onder druk zet: **Coppens B.**, de stiefzoon van de Tremmerie, zou zijn studies hebben stopgezet om in



Syrië te gaan strijden en **Vertongen P.**, dochter van twee kernleden, zou zich als klimaatspijbelaarster hebben vastgeketend aan het stadhuis. We probeerden ex-lid **Coppens P.**, die wegens druggereleerde feiten uit de groep was gezet, te contacteren, maar hij was niet bereikbaar voor commentaar.



VIND DE WEG NAAR JOUW STUDENTENRAAD



Politieke en Sociale
Wetenschappen
StuRa@ugent.be



Economie & Bedrijfskunde
voorzitter@stuveco.be



Wetenschappen
StuW@ugent.be



Recht & Criminologie
fb.com/stuverfaculteitrechtencriminologie



Letteren & Wijsbegeerte
StuArt@ugent.be



Bio-ingenieurswetenschappen
fb.com/stubiogent



Psychologie & Pedagogische
Wetenschappen
ppsr@student.ugent.be



Diergeneeskunde



Ingenieurswetenschappen
& Architectuur
FRiS@vtk.ugent.be



Geneeskunde &
Gezondheidswetenschappen
info@stugg.be



Farmacie
StuFF@ugent.be